

Rose

สามพี่น้องหนึ่ง เขียน
BLACKBOX วาด

เอกภพ เขต 8

1

พิมพ์
ครั้งที่
1

Rose

เอกภพวิต 8 เล่ม 1

สามหนึ่งสองหนึ่ง
เจียน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ตรงชั้นวางของมีหนังสือวางซ้อนกันห้าหกเล่ม
มีแบบจำลองของดวงดาวในระบบสุริยะและโลก 2.0 วางกระจายอยู่ทุกชั้น
— สามหนึ่งสองหนึ่ง

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks** **Rose Publishing**

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5038-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

รองบรรณาธิการอำนวยการ ปริญดา มั่นสมันต์ • บรรณาธิการ กัลยากร เจริญอมรรัตน์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์

คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร ดวงกมล บุญรอด

ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละอ

คำนำสำนักพิมพ์

เอกภพเขต 8 ผลงานเล่มล่าสุดของสามหนังสือหนึ่ง เจ้าของผลงาน เรื่อง *ผมไม่เป็น (๑) ของคุณหรอก!* และ *เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!* ที่คนอ่านน่าจะคุ้นชื่อกันอยู่แล้ว

สำหรับ *เอกภพเขต 8* จะพูดถึงกรุงเทพมหานครในปี พ.ศ. 2814 และผู้คนที่ยังอาศัยอยู่ในโลกใบเดิมซึ่งเต็มไปด้วยมลพิษ แต่รูปแบบการปกครองและเทคโนโลยีต่างๆ ในโลกได้เปลี่ยนไปจากเดิม ถึงขนาดที่มนุษย์สามารถเดินทางข้ามอวกาศและมีโลกใบใหม่ หรือที่เรียกว่า *โลก 2.0* เป็นทางเลือกให้มนุษย์ได้อยู่อาศัยกันด้วย แต่สำหรับโลกใบเดิม เขตแปดนี้ได้ชื่อว่าเป็นเขตที่น่าอยู่อาศัยและปลอดภัยมากที่สุดในกรุงเทพฯ แถมยังมีคุณเอกภพเป็นผู้ปกครองเขตอีกด้วย หากอยากรู้ว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในเขตแปดจะน่าสนใจแค่ไหน พลิกหน้าถัดไปเพื่อพบกับพวกเขากันเลย

Rose

Trigger Warning: Mention of rape, Coercion

คำเตือนเกี่ยวกับเนื้อหาที่รุนแรง:

มีการกล่าวถึงการข่มขืน (ไม่ใช่กับตัวละครหลักและรอง),
การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ

Content Warning: Blood

คำเตือนเกี่ยวกับเนื้อหา: เลือด

กรงเทพมหานคร ปีพุทธศักราช ๒๕๑๔

“พี่นั่นแมวเก่าชีวิตจริงๆ!” ชายตัวเล็กกระโดดห้อยแขยงข้างกาย
หนุ่มร่างสูงใหญ่ในเสื้อเชิ้ตขาวพับแขนเสื้อถึงข้อศอก นาฬิกาหน้าปัดเข็ม
สีกรมท่าดูใจถูกสวมใส่ที่ข้อมือข้างซ้าย ใบหน้าคมเข้มมีรอยฟกช้ำตรง
โหนกแก้มเล็กน้อย รอยเย็บยาวปรากฏตรงหน้าผากใกล้โคมะบริเวณฝั่งขวา
ดวงตาเรียวสีดำแฝงความดุตันบ้าคลั่ง เขาปรายตามองคนพูดข้างตัว

“เสื้อ ใครแมว”

“พี่จะเป็นเสื้อได้ พี่ต้องเลิกกลัวเข็มก่อนไหม ร้องเป็นวรรคเป็นเวร”
ชายคนนั้นแบมือยกขึ้นสูงพร้อมยิ้มเยาะ

คนที่โดนกล่าวหาหัวเราะเหอะในลำคอ “กลัวเข็มแล้วมันทำไม
คนจริงเว้ย กลัวก็บอกว่ากลัว นอกจากเข็มก็ไม่กลัวอะไรแล้ว!”

คนฟังกลอกตา พวกเดินออกจากโรงพยาบาลไปยังลานจอดรถ
“พี่ไม่กลัวอะไรทั้งนั้น นอกจากเข็มเดินตรงมาที่รถคันหนึ่งซึ่งดูโดดเด่น

สะดุดตาที่สุดในอาคารจอดรถของโรงพยาบาล เขาแค้นยิ้มเย็น

“Benz S600 Guard โคตรเก่า ขับไปบนถนนไม่เด่นเลยมั้ง รถมี้
ควันเขาห้ามใช้แล้วโว้ย นายใช้อะไรคิด ถึงเอาคันนี้มารับฉัน!”

“คุณนายสั่งผมนี่”

“ถ้าตำรวจเรียก นายเคลียร์เองเลยนะ”

“ไม่เรียกหรอก...ขนาดกรุงเทพฯ เขตที่หก รถเมล์ลวันตำรวจยังบอกว่าไม่มีเลย!”

คนที่เพิ่งออกจากโรงพยาบาลยกเท้าขึ้นถีบกันอีกฝ่าย แต่คนโดนถีบกระโดดหลบอย่างรู้ทัน เขารีบไปเปิดประตูฝั่งที่นั่นข้างคนขับแล้วผายมือให้พ่อสื่อใหญ่ขึ้นไปนั่ง ชายหน้าตาหล่อเหลาเกลี้ยงเกลาผลุดเข้าไปนั่งประจำที่พวกเขาคาดเข็มขัดนิรภัย ทันทีที่สตาร์ทรถ เสียงเครื่องยนต์ก็ร้องลั่นคนที่ขึ้นกับรถไฟฟ้ามาตลอดชีวิตถึงกับขมวดคิ้วนิคหนึ่ง

“บางทีก็คิดนะว่าแม่อายกให้ฉันตายมากกว่า ตามจริงเถอะ บนโลกใบนี้เหลือรถรุ่นนี้กี่คัน คนเขาไม่รู้เลยมั้งว่าฉันนั่งคันนี้”

“คุณเอกภพนี่ขึ้นเหมือนคุณนายไม่มีผิดเลยนะครับ ลูกไม้หล่นไม่ไกลต้นจริงๆ” คนสนิทเล่นหูเล่นตาแซวอย่างสนุกปาก ก่อนจะขับรถวนลงมาจากอาคารจอดรถของโรงพยาบาล ผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมามองกันเป็นตาเดียว แถมยังยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายราวกับกำลังเจอของหายาก

“ปราชญ์ นายก็ขึ้นไม่ต่างจากฉันหรอกน่า...” เจ้าของช็อกโลกตาเอ๋อมมือไปปรับแอร์ “บอดีการ์ดที่แม่หามาให้แต่ละคนตีๆ ทั้งนั้น จะฆ่าจะแก่งกันอย่างเดียว เอะๆ”

“ก็แค่สองคนเองพี่ภพ แล้วคนที่คิดไม่ดีกับพี่ พี่ก็จัดการได้ทุกคน แถมคุณนายยังส่งคนไปซ่อมปางตายก่อนจะจับโยนกลับไปอยู่เขตเดิม”

เอกภพโบกมือ “ไม่ต้องมีก็ได้บอดีการ์ด ลำพังฉันก็ไหวอยู่แล้ว”

“อูย! เขาเอาเข็มมาชู พี่ก็แหกปากกรีดแล้ว”

โป๊ก!

เอกภพอดไม่ไหวเขกหัวคนขับไปที่ ก่อนจะส่งเสียงจี้จี้ในปาก เขามองเงาเลื่อนรางของใบหน้าตัวเองที่สะท้อนอยู่บนกระจก...

“สุดหล่อของแม่ บอดีการ์ดคนนี้รับรองว่าแตกต่าง” หญิงสาววัยห้าสิบเจ็ดปีวางแท็บเล็ตใสขนาดเอ๋อวางบนโต๊ะเตี้ยหน้าโซฟา ใบหน้ารูปไข่ยังคงมี

ผิวพรรณเต่งตึงราวกับสาวแรกรุ่น ขนตาวาวดั่งดอนสวย ดวงตาสีน้ำผึ้ง หอประกายระยิบระยับระคนขบขัน ริมฝีปากอวบอิ่มสีแดงสดจากการ ลักถาวรคลีเอมียมหอล้อ ในขณะที่ลูกชายของเธอไม่แม้แต่จะเหลือบตา ดู แท็บเล็ต...เอกภพสบตากับผู้เป็นแม่จริงจัง

“แม่ครับ ผมดูแลตัวเองได้”

ทิมมพรขมวดคิ้ว “ถ้าลูกไม่มีบอดี้การ์ดมือดีสักคนไว้ดูแล แม่จะ ย้ายไปอยู่บนดาวแฝดโลกอย่างสบายใจได้อย่างไร”

คนฟังเล็กคิ้ว “แม่ตัดสินใจจะย้ายไปอยู่บนดาวโลก 2.0 แล้ว?”

Earth 2.0 หรือ Kepler-452b คือดาวเคราะห์นอกระบบสุริยะ ที่มีลักษณะคล้ายโลกซึ่งอยู่ห่างจากโลกไปประมาณหนึ่งพันสี่ร้อยปีแสง ดาวดวงนี้ถูกองค์การนาซาค้นพบผ่านทางกล้องโทรทรรศน์อวกาศเคปเลอร์ ในปีพ.ศ. 2558

ผู้เป็นแม่พยักหน้า “แต่งงานกับคุณเกริกก้องแล้วก็จะย้ายไปอยู่ ที่นั่นเลย...ลูกไม่ไปด้วยกันจริงๆเหรอ”

เอกภพส่ายหน้าพร้อมโบกมือ “ผมอยู่บนโลกนี้ละ คอยหาเงินส่งไป ให้แม่กับสามเฒ่าของแม่ใช้ที่โลก 2.0”

คุณทิมมพรหัวเราะลั่นก่อนจะถอนหายใจ “บอดี้การ์ดสองคนแรก ที่ให้ไปดูแลลูก แม่ก็คัดอย่างดีแล้วนะ แต่ลูกก็เข้าใจใช่ไหม อำนาจเงินนะ มันดึงดูด สงสัยผั่งเราคงให้น้อยกว่าพวกนั้น”

“พวกนั้น” ของแม่นี้พวกไหน ผู้ปกครองแต่ละเขตของกรุงเทพฯ หรือพวกลูกหนี้ที่เราไปตามทวงอยู่ทุกวี่ทุกวัน”

แม่บ้านนางแก้วน้ำลั่นคันสดลงตรงหน้า เอกภพยกขึ้นจิบเล็กน้อย

ทิมมพรไหวไหล่ “เขตเราเหมือนคนกลาง คอยไกล่เกลี่ยปัญหา ต่างๆ ผู้ปกครองเขตเก่าคน รวมถึงเขตกลางของภาครัฐในกรุงเทพฯ ออกจะเกรงใจพวกเรา...เป็นลูกหนี้ที่ลูกไปตามทวงหนี้ล่ะ”

“ถ้าไม่ทวงแล้วผมจะเอาอะไรกิน”

ทิมมพรยิ้ม “แม่ถึงอยากให้ลูกรับบอดี้การ์ดคนนี้ได้ไง ถ้าวแม่ขอ ไม่งั้นแม่จะกล้ำกึ่งให้ลูกอยู่บนโลกนี้คนเดียวได้อย่างไร”

เอกภพอนหยาใจหนัก เขาเียบอยู่นาน

หลังจากนักวิทยาศาสตร์ค้นพบเทคโนโลยีการขับเคลื่อนแบบ 'วาร์ปไดรฟ์ (Warp Drive)' ที่มีแนวโน้มว่าสามารถสร้างขึ้นได้จริงในปี พ.ศ. 2564 เทคโนโลยี 'วาร์ปไดรฟ์' ก็ถูกพัฒนาอย่างต่อเนื่องและสำเร็จ ในปี พ.ศ. 2600 เทคโนโลยีนี้ทำให้ยานอวกาศเคลื่อนที่ด้วยความเร็วเหนือแสง¹ ได้หลายเท่าตัว ทั้งยังสามารถหนีพ้นปัญหาการยืดหดของเวลา ในทฤษฎีสัมพัทธภาพทั่วไปของไอน์สไตน์ ความสำเร็จครั้งยิ่งใหญ่นี้ ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมโลกมนุษย์ยุคคลื่นลูกยักษ์

ปี พ.ศ. 2621 องค์การนาซาส่งยานอวกาศไร้คนขับลงจอดบนดาว Kepler-452b และประสบความสำเร็จ พวกเขาเริ่มส่งนักบินอวกาศลงไปสำรวจบนดาวแฝดโลกในปี พ.ศ. 2680

องค์การนาซาเร่งสำรวจดาวแฝดโลกที่ไร้สิ่งมีชีวิตคล้ายมนุษย์ เพราะผู้คนบนโลกกำลังเผชิญหน้ากับสภาพอากาศที่มีความแปรปรวนรุนแรง ฤดูร้อนร้อนจัด ฤดูหนาวหนาวจัด อุณหภูมิทำลายสถิติสูงที่สุดและต่ำที่สุด ภัยธรรมชาตินำพาความสูญเสียอย่างมหาศาล โรคระบาด ไรต์ตันเหตุได้พรากชีวิตของบุคคลอื่นที่เป็นรักไปนับไม่ถ้วน แม้ธรรมชาติจะโหดร้าย แต่มนุษย์ก็ยังคงยืนหยัดประคับประคองชีวิตเพื่อความหวังที่ใกล้จะเป็นจริงด้วยความแข็งแกร่งของวิทยาศาสตร์ที่ถูกค้นคว้า สะสมและส่งต่อกันมานับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันดูลงสายใยอันทรงพลัง

ช่วงเวลาแห่งความหวังนี้กินเวลายาวนานถึงห้าสิบปี เมื่อเหล่าบรรดานักวิทยาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญในศาสตร์สาขาวิชาต่าง ๆ รวมถึงอุตสาหกรรมที่จำเป็นต่อการดำรงอยู่ของมนุษย์วางรากฐานการอยู่อาศัยของมนุษย์สำเร็จ โลกจึงเกิดวาระการประชุมครั้งใหญ่ระหว่างผู้นำของแต่ละประเทศกับสหพันธ์อวกาศนานาชาติ และมีมติเริ่มทำการอพยพผู้คนจากโลกไปสู่ดาวโลก 2.0

ดาวโลก 2.0 คือความหวังครั้งใหม่ ทุกคนต่างมุ่งมั่นนำสิ่งที่เคยผิดพลาดในดาวโลกปัจจุบันมาเป็นบทเรียน ปรับปรุงและแก้ไขเพื่อก่อให้เกิด

¹ อัตราความเร็วแสง = 299,792,458 เมตร/วินาที

ผลลัพธ์ที่ดีที่สุด

กลุ่มคนกลุ่มแรกที่ได้ไปอยู่บนดาวโลก 2.0 คือเหล่าบรรดากลุ่มคนหัวกะทิ นักการเมืองน้ำดี เจ้าหน้าที่รัฐผู้ยึดมั่นถือมั่นในความชอบธรรม เทคโนโลยีบนโลกเริ่มหยุดพัฒนาเพราะทรัพยากรและงบประมาณทั้งหมดถูกภาครัฐนำไปทุ่มให้กับการพัฒนาดาวดวงใหม่ถึงสามในสี่ส่วน

เมื่อต้องใช้เม็ดเงินมหาศาล ในปี พ.ศ. 2740 ภาครัฐให้เหล่าบรรดาเศรษฐีผู้ที่บริจาคเงินหนึ่งร้อยล้านดอลลาร์ขึ้นไปสามารถย้ายไปอยู่บนดาวโลก 2.0 และเข้าจับจองพื้นที่ที่ภาครัฐแต่ละประเทศจัดสรรไว้ได้

จักรวาลที่เต็มไปด้วยมวลพลังงานมหาศาลก็ไม่อาจยับยั้งความเหลื่อมล้ำทางสังคมโลก คนเก่ง คนมีความสามารถ คนมีอำนาจ และคนมีเงินทองได้ย้ายขึ้นไปอยู่บนดาวโลก 2.0 เป็นกลุ่มแรกๆ

ในขณะที่ประชาชนทั่วไปต้องยื่นเอกสารร้องขอความจำนงและรอรัฐบาลในแต่ละประเทศพิจารณาอย่างเข้มงวด เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความผิดพลาดเหมือนที่ผ่านมาในอดีต

NEW EARTH, NEW LIFE สโลแกนที่สุดแสนจะตื้นตันในช่วงเวลาที่นักบินอวกาศลงสำรวจดาวดวงใหม่ กลายเป็นประโยคเลียดสีตลกร้ายในสังคม

ประชาชนผู้ขาดทุนทรัพย์ การศึกษาน้อย หรือมีคดียึดตัว คล้ายว่าจะถูกทอดทิ้งไว้บนโลกที่กฎหมายด้อยค่าลงทุกวัน ระบบการปกครองของแต่ละประเทศเริ่มมีความเปลี่ยนแปลง

ประเทศไทยก็เช่นกัน...ประชาชนไม่มีความเชื่อมั่นต่อเจ้าหน้าที่ภาครัฐ พวกเขาหันไปพึ่งพาเหล่าผู้มั่งคั่งในแต่ละพื้นที่เพื่อที่จะสามารถดำรงชีวิตได้อย่างปกติ

ปริมาณพลถูกยุบรวมกับกรุงเทพมหานครและถูกแบ่งเขตการปกครองเป็นสิบเขต โดยเก้าเขตเป็นของผู้มีอิทธิพล และหนึ่งเขตเป็นของภาครัฐ

เอกภพ จักรวาระสกุ ลูกชายคนเดียวของผู้ปกครองเขตแปด เขาเป็นคุณชายรุ่นที่สามที่กำลังรับช่วงต่อดูแลบริษัททวงหนี้ของตระกูล

“สรุปว่าลูกจะรับบอด้การัดคนนี้ไหม ถ้าลูกไม่รับก็หาเมียแล้วย้าย

ไปอยู่กับแม่ที่ดาวเผดโลก!” น้ำเสียงของผู้เป็นแม่จริงจังมากขึ้น ทิฆัมพร ได้ทำการบริจาคเงินจำนวนมหาศาลให้แก่รัฐบาลไทยเรียบร้อยแล้ว เธอมีตัวสำหรับออกเดินทาง สามารถไปได้ทุกเมื่อ แต่เธอก็ยังคงเอือระเหยลอยชายอยู่ในโลกที่แสนวุ่นวายนี้

“รับ ๆ ๆ” เอกภพบอกปัดอย่างรำคาญ เขาไม่แม้แต่จะก้มลงดูแท็บเล็ตใตตรงหน้า

“พูดถึงเรื่องแต่งงาน” คุณนายจักรวาระสกุลที่นั่งอยู่บนโซฟาขาว ผั่งตรงข้ามเอื้อมไปจับมือของลูกชาย “อายุก็สามสิบแล้วนะภพ หาใครสักคนสิ ผู้หญิงผู้ชายก็ได้ แม่โอเคหมด”

เอกภพถลึงตาใส่แม่ “ผมรับบอดีการ์ดของแม่แล้ว แม่ยังจะให้ผมหาเมียอีกเหรอ ผมบอกแล้วไว้ว่าบั้นปลายชีวิตของผมคือเปิดฟาร์มหมาชิบะแล้วส่งขายให้คนบนโลก 2.0”

ทิฆัมพรนวดกลางหว่างคิ้วอย่างเหนื่อยใจ เธอโบกมือไล่ลูกชายตัวเอง “ไป ๆ ๆ กลับไปนอนซะ ก่อนที่แม่จะเริ่มบ่น”

เอกภพลุกขึ้น เดินไปก้มลงจุ่มพิตหน้าผากของแม่ “ถ้าบอดีการ์ดคนใหม่ของแม่หักหลังผมอีก ผมไม่เอาแล้วนะ” เขาพูดขู่เสียงเย็น

ทิฆัมพรยกยิ้มมุมปาก “ไม่มีทาง ว่าง ๆ ก็อ่านประวัติของบอดีการ์ดคนใหม่ซะละ จะได้เข้าใจว่าทำไมแม่ถึงมั่นใจขนาดนั้น”

เอกภพหรีตตามอง เขาคว้าเสื้อสูทสีเข้มขึ้นพาดบ่า โบกมือบ้ายบาย มารดาก่อนจะเดินตรงไปที่ระเบียงห้อง ระเบียงคอนโดห้องนี้กว้างขวาง มีกระจกใสกั้นตักันอยู่รอบด้าน เขายืนรอไม่นาน รถไม่มีล้อคันเล็กกะทัดรัดคันหนึ่งก็ลอยลงมาจอดบนระเบียง ประตูรถเปิดออกอัตโนมัติ เขาผลุบเข้าไปนั่ง แล้วประตูรถก็ปิดลง

“สมพร กลับบ้าน” เอกภพพูดกับรถที่ไร้คนขับเสียงเรียบ “ระหว่างทางแวะร้านเจ๊ซิมหน่อย อยากกินมาม่าหมูสับเที่ยงคืน”

ดวงดาราพร่างพราวเด่นชัดบนผืนรัตติกาล จักรวาลมอบความงดงามลึกลับให้มนุษย์หลงใหลไม่มีที่สิ้นสุด ดวงจันทร์กลมสวยลอยเด่น แสงสว่าง

อ่อนโยนสาดไล่ปลอบประโลมโลกใบเก่าที่แสนบอบช้ำ สายลมพัดผ่านหวีดหวิว รถไร้คนขับลงจอดบนดาดฟ้าของคอนโดหรู ประตูรถเปิดออก ขาวยาวในกางเกงสแล็กก้าวลงมา มือข้างหนึ่งเกี่ยวเสื้อสูทพาดบ่า มืออีกข้างถือถุงมามาเที่ยงคืนเหวี่ยงขึ้นลง

บนดาดฟ้ามีโดมใหญ่อยู่หลังหนึ่งกับสวนชาแบบญี่ปุ่นที่ให้ความรู้สึกอบอุ่น เรียบง่าย และเป็นธรรมชาติ เอกภพเหยียบลงบนแผ่นหินในสวนแห่งหนึ่งนำมองท้องฟ้าก่อนหันกลับมามองประตูกระจกใสติดสวน ระบบสแกนใบหน้าและรูม่านตาทำงาน บานประตูกระจกใสเปิดออก สุนัขพันธุ์ชิบะขนสีน้ำตาลตัวหนึ่งกระโจนยกขาหน้าขึ้นมาตะกายขายาวของเอกภพ หูของมันลูไปข้างหลังจนศีรษะกลมมนคล้ายลูกบอล ปลอกคอหนังพิเศษขึ้นข้อความ ‘ดีใจ’ ♥

“ปะป๊ากลับมาแล้ว!” เอกภพทรุดตัวลงนั่งกับพื้น กอดและหอมแก้มซ้ายขวาของชิบะ “ไล่ก้าคิดถึงปะป๊าไหมคะ”

ไล่ก้าแลบลิ้นแฉ่ๆ บนปลอกคอยังคงปรากฏคำว่า ‘ดีใจ’ ♥

[คิดถึงค่ะคุณเอกภพ] เสียงโทนเดียวของระบบคอมพิวเตอร์คล้ายเสียงของสิริดังขึ้น ทิวทั้งบ้านเปิดไฟพริบ ความสว่างไล่ความมืดมิดอย่างรวดเร็ว

“ผมไม่ได้ถามคุณ สมพร”

[คุณเอกภพอยากได้อุณหภูมิแสงที่เท่าไรค่ะ]

“เท่าเดิม” เอกภพตอบเสียงยานาง “แม่บ้านล่ะ”

[กลับไปตอนบ่ายสองโมงยี่สิบห้านาทีค่ะ ให้สมพรเปิดเพลงไหมคะ]

“ไม่”

[น้ำเสียงเย็นชาเหมือนละครเรื่อง *ประธานรักจอมเผด็จการ* ที่ฉายหลังข่าวตอนเย็นทุกวันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์]

เอกภพกลอกตา เขาไม่รู้ว่าระบบผู้ดูแล AI ของบ้านอื่นเป็นอย่างไร แต่ระบบผู้ดูแลของบ้านเขาค่อนข้าง...จิบปากจิบคอ

“แอบเปิดทีวีดูหรือยัง?”

[คุณเอกภพอาจจะลืมไปว่าสมพรไม่ต้องเปิดทีวีก็สามารถดาวน์โหลด

ข้อมูลของละครมาใส่ไว้ในระบบได้ค่ะ มีแต่มนุษย์และสิ่งมีชีวิตบางชนิดเท่านั้นที่ใช้ตาเป็นหนึ่งในช่องทางการรับรู้]

“ต่อปากต่อคำเก่ง”

[ขอบคุณที่ชมค่ะ]

เอกภพลืงตาใส่อากาศ เขาเล่นกับไสก้าอยู่พักหนึ่งก่อนจะเดินเข้าไปในห้องครัว เทมาม่าหมูสับเจี๊ยมลงในซามแล้วเริ่มจัดการม้อดึก กินอ้อมแล้วก็พาไสก้าไปเดินเล่นในสวนบนดาดฟ้า เกือบครึ่งชั่วโมงเอกภพกับไสก้าก็กลับเข้าบ้าน เขาเอาทิชชูเปียกเช็ดเท้าให้ไสก้าก่อนจะไปอาบน้ำ

ร่างสูงราวหนึ่งร้อยแปดสิบหกเซนติเมตร สวมเสื้อยืดกางเกงผ้าบาง ขาวาวเดินเช็ดผมออกมาจากห้องนอน เอกภพล้างสมพรปิดไฟ ห้องทั้งห้องมืดสนิทเหลือเพียงแค่แสงของดวงดาวบนท้องฟ้า ชายหนุ่มทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้สวหน้าประตูกระจกบานเลื่อนที่เชื่อมต่อกับสวน

เขาหยิบแท็บเล็ตไสบนโต๊ะมากดระบบฮอโลแกรมให้หน้าจอฉายขึ้นกลางอากาศ นิ้วยาวแตะลงบนไฟล์ ‘บอดีการ์ดคนใหม่’ ที่แม่ส่งมาให้

ตัวหนังสือสะท้อนอยู่บนดวงตาสีเข้ม

ชื่อ **ดาร์นต์ อนันตยา**

เพศ ชาย

อายุ 28 ปี

ประวัติ:

อดีตข้าราชการตำรวจ ตำแหน่งพันตำรวจโท สังกัดหน่วยกองกำกับการปฏิบัติการพิเศษของกองบัญชาการปราบปรามยาเสพติด

ในสังกัดหน่วยกองกำกับการปฏิบัติการพิเศษมีตำแหน่งหัวหน้าทีม A

เอกภพขมวดคิ้ว...ตำรวจเนี่ยนะ?

“สมพร กองกำกับการปฏิบัติการพิเศษของกองบัญชาการปราบปรามยาเสพติดคืออะไร”

[หนึ่งในหน่วย S.W.A.T หรือ Special Weapons and Tactics

หรือหน่วยอาวุธและยุทธวิธีพิเศษของกองบัญชาการปราบปรามยาเสพติด
ของกรมตำรวจแห่งประเทศไทย]

“หัวหน้าทีม A เป็นแค่ชื่อเรียกเฉยๆ หรือมีระดับความเชี่ยวชาญ
เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย”

[หัวหน้าทีม A ของหน่วยกองกำกับการปฏิบัติการพิเศษ มีอำนาจ
รองจากรองผู้กำกับการของหน่วย มีระดับความเชี่ยวชาญสูงสุด]

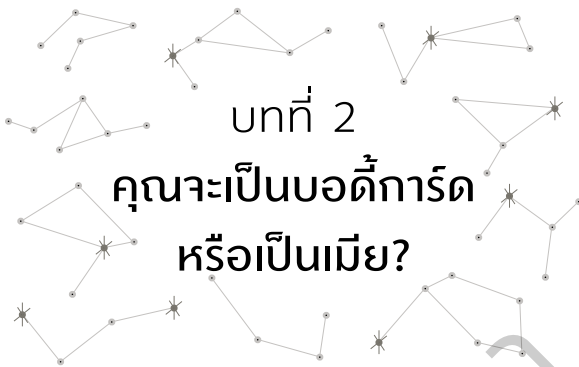
เอกภพลูบคาง ดวงตาสีเข้มหรือลงมอรูปภาพของชายหนุ่มคนหนึ่ง
ในเครื่องแบบตำรวจ...หัวกะทิขนาดนี้ ทำไมรัฐบาลถึงปล่อยให้อยู่บน
โลกนี้ล่ะ?

“สมพร มีประวัติครอบครัวใหม่”

ภาพบนจอโทรทัศน์ได้ขึ้นมาราวกับมีมือล่องหนปัดให้ เอกภพ
อ่านข้อมูลเหล่านั้นเงียบๆ ดวงตาสีเข้มล้าลึกดูหลุมดำที่ไม่อาจคาดเดา
ปลายทาง...

จักรวาลกว้างใหญ่นับอนันต์...

เนบิวลามอบดารันต์สู่หัวใจของเอกภพ...

บทที่ 2

คุณจะเป็นบอดีการ์ด หรือเป็นเมีย?

“*วานใหม่*” ของพี่ดาร์นดี้ พี่ดาร์นดี้ก็ไม่ได้นอนที่บ้านอีกแล้วเหอะคะ” เสียงใสกังวานดูจ๊อมบายล์แก้วเอ๋อถาม ใบหน้ากลมจิ้มลิ้มเหมงมองพี่ชาย ตัวสูงที่ค่อย ๆ ย่อตัวลงมานั่งคุกเข่าเพื่อให้ระดับสายตาเท่ากัน

ดาร์นดี้ยิ้ม ลูบศีรษะเล็กอย่างอ่อนโยน “ใช่แล้ว เป็นเด็กดีนะ อย่าดื้อกับคุณพ่อเข้าใจไหม”

เด็กสาวถอดตุ๊กตากระต่ายที่ใส่ชุดนักบินอวกาศแน่น ดวงตาไร้เดียงสาของเด็กอายุสิบขวบหลุบลงต่ำ “เพื่อนที่โรงเรียนเก่าของหนู บอกว่าย้ายบ้านมาระวังเจอดี”

ดาร์นดี้ชะงักก่อนหัวเราะลั่น “อะไรกัน ไหนบอกโตมาจะเป็น นักวิทยาศาสตร์ไง ทำไมกลัวเรื่องนี้ล่ะ”

เด็กสาวขมวดคิ้ว แก้มขาวคล้ายก้อนชาลาเปาฟองกลม เธอถอดตุ๊กตากระต่ายแน่นขึ้น “ไม่ได้กลัวสักหน่อย ถ้าหนูเจอดี หนูจะถามผีว่า มาจากมิติที่ห้าหรือเปล่าคะ”

ดาร์นดี้เลิกคิ้วอย่างฉงน มุมปากยกยิ้มน้อยๆ “มีมิติที่ห้าแล้ว มิติที่สี่ไปไหนล่ะ”

“หนูรู้!” เธอมีสีหน้าตื่นเต้น “เวลาไง!”

ดาร์นดี้ขุ่นนัวโป่งให้ ก่อนจะสบตากับน้องสาว “ของขวัญ ถ้าโดน เพื่อนใหม่ที่โรงเรียนแกล้งต้องบอกพี่หรือพ่อนะเข้าใจไหม”

ของขวัญทำหน้าที่ “หนูไม่เคยโดนใครแก้งนะคะ”

“ดีมาก แล้วก็อย่าแก้งคนอื่นเข้าใจไหมคะ”

อีกฝ่ายทำเอว “หนูมีพี่เป็นตำรวจนะ หนูไม่แก้งคนอื่นหรอก
เดี่ยวโดนพี่จับเข้าคุก”

ดาร์นดียิ้ม ดวงตาจูบไหวเล็กน้อย “พี่ไม่ได้เป็นตำรวจแล้ว แต่ถ้า
หนูแก้งคนอื่น พี่ก็จะทำโทษหนู พี่จะระงับแก็กเคานต์ไม่ให้หนูซื้ออื๋ก
หนึ่งเดือน”

“มายยย หนูไม่แก้งใครแน่นอน!” ของขวัญดีหน้าจริงจัง ชายวัย
กลางคนอายุห้าสิบปลายๆ เดินลงมาจากบันไดชั้นสองของบ้าน ดาร์นดี
ลุกขึ้นยืนส่งยิ้มให้อีกฝ่าย

“พ่อครับ เดี่ยวผมไปแล้วนะครับ”

คนเป็นพ่อขมวดคิ้ว “ต้องเริ่มงานเร็วขนาดนี้เลยหรือดาร์นดี”

“ครับ แล้วเดี๋ยวจะออกไปซื้อของข้างนอกกันซีไหมครับ”

อีกฝ่ายพยักหน้า “จะไปซื้อของเข้าบ้านนะ ตอนบ่ายก็จะเลยไปดู
โรงเรียนที่ของขวัญจะไปเรียน... ได้ยินว่าเป็นโรงเรียนที่ดีที่สุดในเขตแปด”

“มีศิษย์เก่าของโรงเรียนนี้ทำงานกับองค์การนาซาแล้วก็สถาบันวิจัย
ดาราศาสตร์แห่งชาติหลายคนเลยคะ” ของขวัญมีสีหน้าดีใจ

ดาร์นดีหลุบตามองน้องสาว “งั้นก็ตั้งใจเรียนนะ แต่ก็ไม่ต้องเครียด
เกินไป เข้าใจพี่ไหม”

“ค่ะ!” เธอรับคำ โผเข้ากอดพี่ชายตัวเองอย่างออตออัน คนเป็นพ่อ
เห็นดังนั้นจึงเข้ามากอดลูกชายลูกสาว พลางลูบหัวดาร์นดีอย่างอ่อนโยน

“ถ้าเห็นว่าไม่ปลอดภัยก็ถอนตัวนะลูก ไม่จำเป็นต้องทำขนาดนั้น
เรายังมีหนทางอื่น”

ดาร์นดีพยักหน้า เขากอดพ่อกับน้องแน่นก่อนจะเอ่ยลา กระชับ
กระเป๋าเป้ใบใหญ่ที่สะพายอยู่ข้างหลังแล้วเดินออกจากบ้านเดี่ยวสองชั้น
ขนาดหกสิบตารางวา บรรยายการรอบบ้านเงียบสงบเพราะอยู่ในโครงการ
บ้านจัดสรร ไม่ได้รุ่มรวยเหมือนบ้านที่อยู่ในเขตสองที่พวกเขาจากมา ดาร์นดี
ยืนรอไม่นานรถไม่มีล้อคันเล็กกะทัดรัดก็มาจอดรับเขาหน้าบ้าน ประตูรถ

เปิดอัดโน้ตดิ เขาพลบเข้าไปนั่ง ระบบสแกนใบหน้าบนรถยนต์ยืนยันตัวตนก่อนจะแล่นออกจากโครงการ มันเคลื่อนตัวไปบนถนนไม่นานก็ดับไฟเลี้ยวขึ้น ‘สะพานลับเปลี่ยนเส้นทางสัญญาณ’ สายหนึ่งแล้วค่อยๆ เห็นตัวขึ้นสู่ท้องฟ้า

รถยนต์พลังงานไฟฟ้าที่ใช้สัญญาณแบ่งออกเป็นสองประเภท แบบมีล้อสัญญาณบนพื้นถนนได้เพียงอย่างเดียว และแบบไม่มีล้อสัญญาณได้ทั้งบนอากาศและพื้นถนน ซึ่งแบบหลังนี้ราคาของรถยนต์จะค่อนข้างสูงและต้องเสียภาษีมากกว่าแบบแรก

รถคันนี้เคลื่อนตัวด้วยความเร็วมาตรฐาน ใช้เวลาประมาณสิบห้านาทีก็มาถึงดาดฟ้าของคอนโดมิเนียมสูงเสียดฟ้าแห่งหนึ่ง ประตูรถเปิดออก ดารันต์ก้าวลงจากรถยืนเต็มความสูงหนึ่งร้อยแปดสิบสามเซนติเมตร เขาเดินตรงไปยังประตูกระจกชุดหนึ่งที่ติดกับสวนชาญี่ปุ่น เกาของชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งในชุดสูทสีดำผูกเนกไทเรียบร้อยสะท้อนอยู่บนกระจก เขายกมือขึ้นจัดผมทรงสกินเฮดที่เริ่มยาว เส้นกรอบหน้าโค้งรับกับจมูกโด่งเป็นเส้นดวงตาดำขลับแต่มีประกายสดใสดูแสงดาวในคืนเดือนมืด ริมฝีปากเล็กซีดซีขาว

ระบบสแกนใบหน้าและรูม่านตาบนกระจกทำงาน กระจกชุดนี้เปลี่ยนเป็นกระจกใส ชิบะตัวหนึ่งนั่งเส้นทางด้วยท่าทางตื่นต้อยอยู่หลังประตูกระจก

ประตูกระจกสไลด์ไปด้านข้าง มันวิ่งออกมาวนรอบดารันต์แล้วกระโจนยกขาหน้าขึ้นมาพาดขาขวาในทางเกสสเล็กสีดำ

หางเป็นพวงนุ่มสั้นไปมาอย่างบ้าคลั่งแสดงออกถึงความเป็นมิตร

“โลก้า!” เสียงโวยวายดังขึ้น ร่างสูงใหญ่ของชายคนหนึ่งปรากฏตัว ชายคนนั้นชะงักมองแขกผู้มาเยือนตั้งแต่หัวจรดเท้า

“คุณเป็นใคร” คำถามนั้นสวนทางกับสายตาที่ดูนิ่งสงบ

“ผมดาร์นต์...ดาร์นต์ อนันตยา”

“หน้าคุณดูเด็กกว่าในรูปอีกนะ กล้องของภาครัฐทำร้ายคุณหรือ”

ดาร์นต์ไม่ได้ตอบ เอกภพเรียกโลก้าเข้าไปในบ้าน ประตูกระจกปิดลง

“สมพร แหก ไม่ใช่สิ” เอกภพมุ่นคิ้วนิดหนึ่ง “ใส่คำตอบที่ดีการ์ด

ของผมเข้าไปในระบบ เขาจะมาอยู่ที่นี่ตั้งแต่วันนี้ แต่ผมไม่อนุญาตให้เขาเข้ามาในห้องนี้ถ้าไม่มีผม และไม่อนุญาตให้พาไลก์ออกไปข้างนอก”

[ขอทราบชื่อค่ะ]

เอกภพพยักพยิดหน้าให้ดาร์นต์คุยกับระบบผู้ดูแล

“ดาร์นต์ อนันตยา”

[รวมข้อมูลนี้เข้ากับข้อมูลใบหน้าและรูปร่างตา ไม่พบชิปแสดงผลข้อมูลสุขภาพค่ะ]

มุมปากเอกภพกระตุกเล็กน้อย “คุณเอาชิปของภาครัฐออกแล้วใช่ไหม”

“ครับ”

“เตรียมตัวดีนี้ จะมาเป็นคนของผม ของทุกอย่างในตัวก็ต้องเป็นของในเขตผม...แล้วน้องสาวกับพ่อคุณล่ะ”

“ของพวกเขาคือชิปจากเขตสองครับ”

เอกภพพยักหน้า

“ชิป” ที่พวกเขากำลังพูดถึงนั้น คือชิปขนาดเล็กที่ฝังอยู่ใต้ผิวหนังตรงหลังคอ เทคโนโลยีนี้ทำหน้าที่เก็บข้อมูลทางการแพทย์และตรวจวัดระดับสารต่างๆ ในร่างกาย เมื่อพบความผิดปกติใดๆ ชิปจะส่งสัญญาณแจ้งไปยังระบบ AI ชิปนี้ใช้กับมนุษย์บนดาวโลกทั้งสองดวง กฎหมายอนุญาตให้ใช้เฉพาะทางการแพทย์เท่านั้น

เอกภพเชื่อมั่นชิปทุกชิ้นยกเว้นชิปจากภาครัฐบนโลก

[ไม่พบชิปแสดงผลข้อมูลสุขภาพค่ะ] สมพรย่าเสียงโทนเดียว

“ฝังใหม่แล้วจะให้สแกน”

[ไปฝังชิปวันไหนคะ ฉันจะได้ทำการแจ้งเตือน]

“วันนี้” เอกภพกวักมือเรียกให้ดาร์นต์เดินตามออกไปจากห้องของเขา มีทางเดินกันกลาง ตรงข้ามเป็นอีกห้องหนึ่งที่ขนาดเล็กกว่าห้องของเอกภพ “นี่ห้องของคุณ ตรงข้ามกับห้องของผม”

ประตูห้องเปิดออกพร้อมกับไฟที่ติดสว่างบนเพดาน ห้องครัวแบบเปิด และห้องนั่งเล่นจัดวางอยู่ในพื้นที่เดียวกัน

“สมพร ให้สิทธิ์ดาร์นต๋เข้าออกห้องนี้โดยไม่ต้องมีผม”

[คะ]

ดาร์นต๋วางกระเป๋าเป้ลงข้างผนังติดประตู เขาไม่แม้แต่จะกวาดสายตาสำรวจห้องใหม่ อดีตตำรวจเดินตามเจ้านายกลับเข้าไปในห้องตรงข้ามเอกภพพยักพืดหน้าให้ดาร์นต๋นั่งลงบนโซฟา แม่บ้านยกน้ำมาเสิร์ฟให้

ไล่ก้าวตรงมหาย่อนกันนั่งลงเบียดขาของดาร์นต๋พร้อมแลบลิ้นแสบๆ

เอกภพสบตากับอีกฝ่าย พุดขึ้นเสียงเย็น “คุณรู้เรื่องบอดีการ์ดสองคนก่อนหน้านี้คุณหรือยัง”

“ครับ”

เอกภพหรีตาลง “ครอบครัวของคุณอยู่ในเขตของผม อยู่ในความดูแลของผม ถ้าคุณเดินตามรอยบอดีการ์ดสองคนก่อนหน้านี้คุณล่ะก็...”

“ผมจะซื่อสัตย์กับคุณยิ่งกว่าสุนัขของคุณ”

“แล้วถ้าหมาผมใจง่าย คุณตำรวจจะใจง่ายยิ่งกว่าหมาของผมหรือเปล่า”

“ผมไม่ใช่ตำรวจแล้วครับ” ดาร์นต๋จ้องลึกเข้าไปในตาของเอกภพ “ถ้าคุณรับปากกับผมว่าครอบครัวของผมจะปลอดภัย พวกเขาจะใช้ชีวิตได้อย่างปกติในเขตแปดของคุณ ผมก็จะซื่อสัตย์กับคุณยิ่งกว่าใครทั้งหมด”

“ถ้าผมสั่งให้คุณฆ่าคน คุณจะทำไหม”

ดาร์นต๋เงิบไปครู่หนึ่ง “หน้าที่ของผมคือปกป้องคุณ รักษาชีวิตของคุณให้ปลอดภัย ผมจะทำก็ต่อเมื่อคนคนนั้นเป็นภัยคุกคามกับชีวิตของคุณ”

ดวงตาคอนฟิงพวาระยับ

พวกเขาสบตากันอยู่นานก่อนที่เอกภพจะขยับปากพุด “ทำไมถึงลาออกจากการเป็นตำรวจ”

ดาร์นต๋เงิบ

“คำว่าซื่อสัตย์ของผม คือคุณต้องไม่มีความลับกับผมด้วย”

“มีคนในกองปราบปรามขายข้อมูลตัวตนของเจ้าหน้าที่ในหน่วยและสายลับให้กับแก๊งยาเสพติด”

“แก๊งไหน”

“ผมไม่แน่ใจ” แม้จะบอกว่าไม่แน่ใจแต่สีหน้าและสายตายังคงนิ่งสงบ “คนที่ผมนับถือมากในกรมตำรวจคนหนึ่งแจ้งข่าวนี้กับผม หลังจากผมรู้เรื่องนี้ได้ไม่นาน ครอบครัวของเจ้าหน้าที่ในหน่วยก็ทยอยเสียชีวิต”

เอกภพเหมือนเห็นแววจีบปวดบนดวงตาสีเข้มนั้นแวบหนึ่ง

“กรมตำรวจไม่สามารถคุ้มครองครอบครัวของเจ้าหน้าที่ได้” ดวงตานั้นว่างเปล่า “กระทั่งข้อมูลของเจ้าหน้าที่ก็ยังรักษาไม่ได้”

“คนที่คุณนับถือมากในกรมตำรวจคนนั้นเขาอยู่บนโลก 2.0 ใช่ไหม”

“ครับ”

“แล้วทำไมคุณไม่ตามเขาไป”

“น้องสาวของผม ร่างกายเธอไม่ค่อยแข็งแรง คุณหมอไม่แนะนำให้เธอเดินทางโดยวิธีวาร์ปไครฟ์”

เอกภพหนึ่งคิดไปครู่หนึ่ง “ถ้าเดินทางผ่านรูหนอนล่ะ”

ดาร์ตันมีสีหน้าเหมือนจะยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “จนถึงวันนี้ นักวิทยาศาสตร์ยังไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าจักรวาลมีรูหนอน¹ จริงๆ หรือเปล่า หรือถ้ามีรูหนอนจริงๆ การเดินทางผ่านรูหนอนก็ต้องมีเรื่องการยืดหดของเวลาเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่เหมือนการเดินทางโดยวิธีวาร์ปไครฟ์ที่สามารถหลีกเลี่ยงการยืดหดของเวลาได้”

เอกภพสบตาอีกฝ่าย ไม่ได้พูดอะไร

“คุณจะไปดาว 2.0 เหมอครับ”

“ไม่” ผู้มีอิทธิพลเขตแปดปฏิเสธรสวนขึ้นมาทันควัน “คุณรู้ใช่ไหมว่าผมทำงานอะไร”

ดาร์ตันพยักหน้า

“ผมไม่ได้ทวงหนี้ตามกฎหมาย ผมทำทุกอย่างเพื่อให้ลูกหนี้ชำระเงิน” เอกภพหรี่ตาลง “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์อย่างคุณจะทนเห็นสิ่งที่มันผิดกฎหมาย

¹ หรือ Wormhole คือเส้นทางลัดที่เกิดจากการพับตัวของปริภูมิ-เวลา หรือ Space-time = สามมิติของพื้นที่ (กว้าง x ยาว x สูง) และหนึ่งมิติของเวลา) เพื่อใช้เดินทางข้ามห้วงอวกาศได้ในพริบตา เหมือนการเอาอุโมงค์หนึ่งไปวางไว้ในอวกาศ โดยอุโมงค์นี้จะสามารถย่นระยะการเดินทางในอวกาศให้สั้นลง

ได้เธอ ผมให้ออกาสคุณตัดสินใจอีกที ผมไม่ใช่คนดี และผมก็ไม่ได้ต้องการลูกน้องที่รักในความถูกต้อง ผมให้ออกาสคุณนะ คุณตำรวจ”

“ขอบเขตการทำงานของผมคืออะไร”

เอกภพยิ้ม “บอดีการ์ด”

“หน้าที่ของผมมีเพียงอย่างเดียวคือรักษาชีวิตของคุณ เรื่องที่ไม่เกี่ยวข้อง ผมไม่สนใจ”

เอกภพยื่นมือออกไปหมายจะจับมือกับอีกฝ่าย ดาร์นต์เพียงหลุบตามองก่อนจะพูด

“คุณเข้าใจความหมายของคำว่าบอดีการ์ดหรือเปล่าครับ”

เอกภพเลิกคิ้ว

“ผมไม่ได้ทำหน้าที่แค่ตามประกบคุณเหมือนเงาตามตัว แต่ผมต้องรู้ล่วงหน้าอย่างน้อยสามสิบนาทีทุกครั้งที่คุณจะไปไหน ความปลอดภัยของคุณขึ้นอยู่กับผม ผมเป็นคนตัดสินใจว่าวันนี้คุณสามารถไปที่นั่นหรือที่นี่ได้หรือไม่ มันเสี่ยงไปสำหรับชีวิตคุณหรือเปล่า”

“ต้องขนาดนั้นเลย?”

“การที่คุณจ้างผมให้มาเป็นบอดีการ์ดของคุณ นั่นก็หมายความว่า คุณมอบชีวิตของคุณไว้ในมือผมแล้ว อันตรายที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่มาจากบุคคลสำคัญไม่ให้ความร่วมมือ คุณเป็นคนประเภทที่ทำงานด้วยลำบากหรือเปล่าครับ”

“ใช่” เอกภพกระตุกยิ้มเย็น “ผมดื้อ”

ดาร์นต์ไม่สนใจ “ผมต้องการตารางเวลาชีวิตประจำวันของคุณ สิ่งที่คุณชอบทำ ประวัติคนในครอบครัว ลูกน้องคนสนิท รวมถึงสถานที่ที่คุณจะไปในแต่ละวัน”

“ที่คุณขอมันมากไปหรือเปล่า”

“ผมขอทีม ‘สำรวจล่วงหน้า’ ให้ผมสองคนด้วยครับ พวกเขามีหน้าที่ไปสำรวจสถานที่ล่วงหน้าก่อนที่คุณจะเดินทางไป”

“เดี๋ยวก่อน” เอกภพยกมือขึ้นห้าม “คุณขอขนาดนี้ คุณไม่มาเป็นเมียผมเลยละ นี่ยิ่งกว่าเมียอีกมั้ง!”

“คุณอยากได้ผมเป็นเมียหรือครับ”

เอกภพถลึงตาใส่ดาร์นต์ “ไม่ ผมไม่อยากมีเมีย” เขาหรีดตาลงเล็กน้อย “แต่ถ้าเป็นคุณนอกรีโอเคนะ”

ดาร์นต์ยังคงมีสีหน้าเรียบเฉย “ผมคิดครั้งละหนึ่งแสนบาทครับ ถ้าคุณสนใจ ผมยินดีขายให้คุณ”

เอกภพกัดฟันกรอด “เอาเป็นว่าผมไม่โอเค ไร้สาระ ทำไมคุณต้องทำให้วุ่นวายด้วย เดินๆตามผมมาเป็นตัวประกอบก็พอ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ไปบอกแม่ของคุณว่าคุณปฏิเสธขั้นตอนเหล่านี้จากผม เพราะถ้าไม่อย่างนั้น แม่คุณจะคิดว่าผมทำงานไม่ดี ผมเสียงานนี้ไปไม่ได้ นี่เป็นความเป็นความตายของครอบครัวผม”

“ก็ได้! ตกลงคุณเป็นคนของใครกันแน่ หา!?” เอกภพแทบจะลมออกหู “ต้องรู้ชีวิตประจำวันของผมมากแค่ไหน ย้ายมานอนเตียงเดียวกันเลยไหม ผมตื่นเจ็ดโมง ลงไปวิ่งที่สวนสาธารณะใกล้คอนโดกับไลก้าหนึ่งชั่วโมง เสร็จแล้วก็อาบน้ำ กินข้าว เก็บโม่งเข้าบริษัท เลิกงานก็โม่งไม่รู้แล้วแต่วัน โอเคหรือยัง”

“คุณชอบไปที่ไหนเป็นพิเศษหรือเปล่าครับ”

“ไม่มี”

“ผมขอประวัติครอบครัวของคุณกับลูกน้องคนสนิทของคุณด้วยครับ”

“สมพร ส่งให้เขา”

[คะ]

“ทีมสำรวจล่วงหน้าสองคน”

“สมพร โทร.หาปราชญ์”

[พีภพ!!! โทร.หาผมแต่เช้า เมื่อคืนฝันว่าโดนเข็มฉีดยาไล่กวตเหมือนคราวที่แล้วอีกหรือครับ ย่าๆ]

“...”

“อยากโดนเตะไปอยู่เขตอื่นหรือ”

[พีไม่กล้าเตะผมหรือ]

เอกภพหัวเราะเหอะในลำคอ “หาคนที่ไว้ใจได้ให้ฉันสองคน และให้

สองคนนั้นขึ้นตรงกับดาร์นัต”

[ใคร? เมียพี่เธอ]

“แค่นั้น” พุดจบก็ตัดสายทิ้งทันที

ดาร์นัตไม่ได้แสดงสีหน้าใดๆ ยังคงถามอีกฝ่ายต่ออย่างใจเย็น

“วันนี้คุณเอกภพจะไปที่ไหนครับ”

“เข้าบริษัท แล้วก็ไปร้านเจ็สวายจริง” เขาชะงัก หรีดตาลงสำรวจ บอดี้การ์ดคนใหม่ที่หน้าตาดูจะค่อนข้างใช้ได้ เอกภพลูบคาง “คุณไปเปลี่ยนเสื้อหน่อย ใส่ชุดไปรเวทนะ โอเคไหม สู้หอะไรนั้นไม่ต้องใส่”

“นี่ยังจะคิดทวงเงินกับเจ็สวายเธอ” เสียงแหลมดังขึ้น พริกสีแดงสดหำเม็ด ถูกโยนลงไปในครกดินเผา สากไม้ยาวตำกระแทกครกดังโป๊กๆ เสียงครูดของทัพพีสแตนเลสยาสัมผัสโดนผิวขรุขระของครกดังคลอ กลิ่นปลาร้าโชยขึ้นผสมกับกลิ่นไอยาต่านที่มีคนคอยพลิกกลับไปมาสีหาคัน

มือของหญิงร่างท้วมวัยกลางคนข้างที่ไม่ได้จับสากไม้หยิบโน่นหยิบนี้โยนใส่ลงไปในครกอย่างชำนาญและรวดเร็ว เธอไม่แม้แต่จะเงยหน้ามอง ทายาทของผู้ปกครองเขตที่ตัวเองอาศัยอยู่ เอกภพกระแอมกระไอเล็กน้อย

“เจ็สวาย” โทนเสียงอ่อนถูกดึงออกมาใช้

เจ็สวายจริงชะงัก เงยหน้าขึ้นมามองก่อนทำสีหน้าประหลาดใจ “โดนโยนลงถังขยะมาเธอ ทำไมมอมแมมอย่างนั้น!”

เอกภพในเสื้อยืดคอกลมสีอ่อนมีรอยเปื้อนทำหน้าเศร้า “ผมโดนแม่ไล่ออกจากตระกูลแล้ว”

“หา?” แม่ค้าขายส้มตำร้านดังถึงกับทำเอว ร้องเสียงหลง “นี่มาเล่นมุ๊กใหม่ให้เจ็ยอมนเงินใช้ไหม ภพไม่เห็นเธอว่าเจ็ทำงานตัวเป็นเกลียวเงินหนึ่งล้านที่เจ็ไปยืม ‘เจ้านัน’ มาพร้อมดอกเบี้ยว ภพก็ใช้เงินคืนให้เจ็หน่อยไม่ได้เธอ ทำอย่างนี้ชนหน้าแข่งภพไม่ร่วงหรอก ถือว่าช่วยเจ็เถอะ”

“เจ็สวายจริง...” เอกภพมีสีหน้ากังวลปนหนักใจ “ผมโดนแม่ไล่ออกจากตระกูลจริงๆ งานของเจ็เป็นงานสุดท้าย แม่บอกว่าทวงคืนจากเจ็ได้เท่าไร ก็ให้เอาเงินก้อนนั้นไปตั้งตัว”

“ไม่มีทาง คุณนายรักภพอย่างกับอะไรดี มุกทวงหนี้มุกนี้ไม่ผ่านนะ”

“เจ้ ผมพูดจริงๆ” เอกภพพยักพยิตหน้าไปยังคนที่ยืนเรียบร้อยอยู่ข้างหลัง “เพราะเมียผมเป็นผู้ชาย แม่ผมรับไม่ได้เลยไล่ออกจากตระกูล”

“...” ดารันต์

เจ้สววยจริงปล่อยสากระแทกครกเสียงดังลั่น ลูกน้องทุกคนหันมามองอย่างตกใจ “นี่มันสมัยไหนแล้ว!? คุณนายยังหัวโบราณขนาดนี้เลยหรอ!?”

“เจ้เห็นแผลบนหน้าผมไหม ตอนแรกแม่บังคับให้ผมเลิกกับเมีย” เอกภพหันไปโอบไหล่ดารันต์ให้มายืนข้างกาย “ส่งคนมาทำร้ายเมียผมด้วย แต่ผมเข้าไปช่วยไว้ แม่ผมเลยโกรธมาก ต้องการตัดหางปล่อยวัดผม แม่รู้อยู่แล้วว่าเจ้ไม่มีทางคืนเงิน แม่ก็เลยยกหนี้ก้อนที่เจียม ‘คนนั้น’ ให้ผม แม่ต้องการให้ผมเลิกกับเขา แต่ผม...” เอกภพหันไปมองคนข้างตัวที่ยังคงเชิดหน้ามองตรงไม่ให้ความร่วมมือแม้แต่น้อย “ผมรักเขามาก เขาคือคนที่ผมรอมมาทั้งชีวิต”

“...” ดารันต์

“พี่ภพ!!!” เสียงใครบางคนดังลั่น ชายในชุดสูทตัดเย็บประณีตวิ่งลงมาจากรถพลังงานไฟฟ้าคันหรู ชายคนนั้นตรงมากอดแขนเอกภพแน่น “พี่ภพจะทิ้งพวกผมไปจริงๆหรอครับ ให้ผมตามพี่ไปด้วยเถอะ!”

เจ้สววยจริงมองชายสามคนตรงหน้าร้าน ยกมือขึ้นทาบอก

“แกอยู่ที่นี่ละ ฉันเลี้ยงแกไม่ได้ ตอนนี้อย่างไม่มีแม่แต่บ้านให้เมียอยู่เลย”

“พี่ภพ!!!” ปราชญ์ร้องเสียงหลง

เจ้สววยจริงรู้สึกเวทนาขึ้นมาจับใจ “ไปๆ เข้าไปนั่งในร้านเจ๊ก่อน”

“คุณเอาอะไร เตี้ยวมดักให้ เอาปลาไหม” เอกภพหันไปถาม ดารินต์ บนโต๊ะสเตนเลสที่อยู่คู่ร้านอาหารมาช้านานเต็มไปด้วยกับข้าว หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นปลานิลเผาเกลือ คอหมูย่าง ส้มตำปูปลาร้า หรือ แกงอ่อมหมู

ร้านส้มตำเจ๊สวยจริงดังที่สุดในกรุงเทพมหานคร ด้วยความที่เจ๊สวยจริงใช้เส้นมะละกอสับไม่ได้ใช้เส้นมะละกอชุด เธอเป็นคนสับเองกับมือ ไก่ก็ให้ลูกน้องย่างเตาถ่านไม่ใช่เตาย่างอัตโนมัติ ตัวร้านใช้สโตนทำอาหาร ด้วยมือ ปรุปรุด้วยใจ เป็นจุดขายเรียกความสนใจจากลูกค้าในช่วงแรกของการเปิดร้าน พอลูกค้าได้ลองชิมก็ติดใจรสชาติ ร้านจึงค่อยๆ ดังมาจนถึงทุกวันนี้

ดารินต์มองชามพลาสติกสีชมพูสลับกับหน้าของเอกภพ เอกภพไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายพูด ตักเนื้อปลาวางบนจานให้ดารินต์อย่างเอาใจ ปรากฏที่หนึ่งฝั่งตรงข้ามมองการกระทำของลูกค้าด้วยความรู้สึกมึนงงเล็กน้อย เขาถูกเอกภพสั่งให้เล่นบทตามลูกค้ากลับบ้าน แต่เขาไม่คิดว่าลูกค้าจะเอา ‘เมีย’ จริงๆ มาร่วมเล่นละครด้วย... จักรวาระสกลจะมีคุณนายคนใหม่แล้ว?

เจ๊สวยจริงเดินตรงมาทრุดตัวนั่งลงที่หัวโต๊ะ

“ไหน เรื่องมันเป็นยังไง!” เธอตอบโต้เสียงดังลั่นไม่สนใจลูกค้าในร้าน

“ไม่เห็นเคยได้ยินเลยว่าภพมีแฟน?”

เอกภพวางข้อสงสัยถามลง สีหน้าลำบากใจ “ผมไม่ได้บอกใคร แม้แต่ปราชญ์ยังไม่รู้เลย”

เจ็สวายจริงยืนหน้ามาใกล้เอกภพ “แอบคบกัน?”

“ใช่ครับ แต่แม่ผมจะให้ผมแต่งงานกับลูกสาวผู้ปกครองเขตเจ็ด... เจ็ดเข้าใจใช่ไหม แต่งเพราะเรื่องผลประโยชน์ พอผมบอกเรื่องนี้กับเมีย... เขาก็ยอมให้ผมแต่งงาน ยอมเป็นบ้านเล็กบ้านน้อย”

“คุณพระ!” เจ็สวายจริงยกมือทาบอก “ไม่ได้นะ! ชื่ออะไรนะหนู” เธอหันไปถามดาร์นดท์ที่กำลังเคี้ยวปลานิลอย่างอร่อยบรรยาย

“ดาร์นดท์ครับ”

เจ็สวายจริงคว้ามือดาร์นดท์ขึ้นมาจับ “ดาร์นดท์ หนูจะยอมเขาอย่างนี้ไม่ได้นะลูก! เข้าใจไหม โลกมันก็สมัยไหนแล้ว ทำอย่างกับละครไปได้!”

“ใช่ไหมเจ้ ผมเลยไม่ยอมไง! เมียผมดีขนาดนี้ จะให้เขาเป็นน้อยได้ยังไง ผมมีให้เขาตำแหน่งเดียวเท่านั้น คือเมียที่ถูกต้องตามกฎหมาย!”

“มันต้องอย่างนี้!” คนฟังตบเข่าดังฉาด ก่อนจะหันไปมองดาร์นดท์ “หนูมีผัวที่ดีมากเลยรู้ไหม!”

“...” ดาร์นดท์

“พี่ภพชอบผู้ชายก็ไม่บอก ไม่งั้นผมเสนอดัวตั้งนานละ” ปราชญ์ทำสีหน้าเขินอาย

เอกภพถึบขาเก้าอี้อีกฝ่ายได้โต๊ะ

“เมียเขานั่งหัวโตอยู่เนี่ย พูตอะไรเกรงใจเมียลูกพี่แกहन้อย” เจ็สวายจริงปราชญ์เสียงเข้ม

ปราชญ์แสวงทำหน้าตกใจรีบยกมือขึ้นพนมมือไหว้ดาร์นดท์ “ขอโทษครับคุณนายน้อย”

ดาร์นดท์รับไหว้อีกฝ่าย ท่าทางดูงอแง ทว่าสีหน้ายังคงเรียบเฉย

“แล้วไปทำอะไรไหนถึงชอบกันได้ เล่าให้เจ้ฟังสิ!”

“ทำทุกทำ” เอกภพจ้มคอหุบอย่างเข้าปาก เจ็สวายจริงตีเฝียะเข้าที่แขน เอกภพ ดาร์นดท์ผินหน้ามองอีกฝ่ายเล็กน้อย

“พูดให้มันน้อยๆหน่อย ดูลิ หนูดาร์ตันนั่งเงียบเชียว”

“เมื่ยมเขาพูดไม่ค่อยเก่ง แต่รักผมหมดใจ”

ปราชญ์แทบพ่นน้ำที่เพิ่งดื่มน้ำเข้าไปออกมา

เจ้าของร้านส้มตำลอมตา “เมื่ยมนายทนายได้ยังไง”

เอกภพไหวไหว หันไปพูดกับดาร์ตัน “แต่ผมไม่รวยแล้ว คุณยังรักผมหมดใจอยู่หรือเปล่าครับ”

ดาร์ตันตักหมูในแกงอ่อมมากินเงียบๆ ไม่ได้ตอบอะไร เอกภพคอดกหูทางลูล่งไปข้างหลัง เจ็สวยจริงถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เออๆ เจ็คินเงินก็ได้” เธอโบกมือบ๊ดๆ “แล้วเมื่ยมให้อยู่เขตแปดหรือเปล่า หรือต้องไปอยู่เขตอื่น”

“แม่แค่ไล่ให้ออกจากตระกูล ยังไม่ได้ไล่ให้ออกนอกเขต แต่ก็ไม่รู้อนาคตเหมือนกันครับเจ้”

เจ็สวยจริงถอนหายใจหนัก “ในกรุงเทพฯ ไม่มีเขตไหนดีกว่าเขตแปดแล้ว บริจาคเงินให้เขตแปดยังรู้สึกคุ้มกว่าจ่ายภาษีอีกนะ”

“อย่าเพิ่งพูดเรื่องจ่ายภาษีกับบริจาคเงินกับผมเลยเจ้ หาด่านให้ได้ก่อน”

“ก็ถ้าเมื่ยมไม่ไล่ก็อยู่ในเขตแปดไปเนี่ยละ ปลอดภัยจะตาย ตอนกลางคืนเจ็เดินถือแบงก์พันวิ่งไปวิ่งมา ยังไม่มีใครมาแย่งเลย”

“เจ็ถือแบงก์พันวิ่งไปวิ่งมาแถวไหนครับ” ปราชญ์แทรกถามขึ้นมา “ผมจะทำให้ชื่อเสียงเขตแปดเสียเอง”

“นี่!” เจ็สวยจริงถลึงตาใส่อีกฝ่าย “เจ็แค่เปรียบเทียบกับว้ย” เธอหลุบตาลงมองน้ำตกคอกหมูอย่างที่ปราชญ์สั่ง “งานนี้เจ็คิดตั้งค์แค้นเดียวเลยปราชญ์!”

“โธ่เจ้...”

“จริงๆ แกคือคนที่ไม่ได้เดือดร้อนอะไรนี่ คุณนายเขาก็เลี้ยงแกมาตั้งแต่เด็ก มื้อนี้แกก็เลี้ยงลูกพี่แกบ้าง”

“...” ปราชญ์

“เจ้ อย่าเลยครับ ผมไม่ใช่ลูกพี่มันแล้ว” เอกภพมีสีหน้าเศร้าสร้อย

เหมือนลูกหมาที่ถูกทอดทิ้ง

“เลี้ยงครับ ๆ ๆ” ปราชญ์รีบพูดอย่างร้อนรน

“แล้วจะให้เจ้โอนเงินคืนหรือจะเอาเงินสดล่ะ”

เอกภพที่กำลังตกสับสนทำให้ดาร์นต้องเอาอกเอาใจเงยหน้าขึ้นมองเจ้สวยจริง “เงินสดครับเจ้ เจ้สะดวกหรือเปล่า ผมมาเอาวันอื่นก็ได้”

“รออยู่นี่ละ” เจ้สวยจริงหันไปบอกเด็กในร้านให้ดูร้านสัปดาห์แทนเธอ ก่อนจะเดินหายเข้าไปหลังร้าน ร้านสัปดาห์ร้านนี้เป็นตึกแถวสามห้อง ชั้นบนเป็นที่พักอาศัยของเจ้สวยจริง

ตอนที่เจ้สวยจริงเดินหายไปแล้ว ปราชญ์ก็หันไปยิ้มให้ดาร์น

“สวัสดิ์ครับคุณนายน้อย”

“ผมไม่ใช่” ดาร์นตีปฏิเสธ รวบข้อนิ้วมือเก็บเรียบร้อย

ปราชญ์ทำหน้า “พี่ภพแอบไปมีเมียตอนไหน ไม่เห็นผมรู้เรื่องเลย แล้วนี่คุณนายใหญ่รู้หรือยัง สงสัยคงปิดเขตเลี้ยงไปสามวันแปดวัน โอ้ย! พี่ภพเหยียบเท้าผมทำไม!!!” ปราชญ์ชักเท้าหนีแทบไม่ทัน!

“กิน ๆ ไปซะ มื้อนี้แกล้งฉันด้วย!”

“ผมจะขอ билไปเบิกบริษัท! แล้วผมก็จะไปบอกคุณนายใหญ่ด้วยว่าพี่มีเมียแล้ว!” ปราชญ์ยกโทรศัพท์มือถือขึ้นถ่ายรูปตรงหน้าก่อนจะโดนเอกภพคว้าไปกดลบอย่างรวดเร็ว เขาโยนโทรศัพท์มือถือบางใส่มือให้ปราชญ์เจ้าของเครื่องรีบไปด้วยสีหน้าหวาดผวากล่าวว่ามันจะตกแตก

ดาร์นมองผู้ชายสองคนที่ทะเลาะเถียงกัน เขากวาดสายตาส่องรอบ ๆ ร้านอย่างระมัดระวังพร้อมกับกินปลาในลิ้นเมื่อครู่เอกภพตักให้จนพูนจาน

ไม่นานกล่องรองเท้ากล่องหนึ่งก็วางลงบนโต๊ะที่พวกเขา กำลังกินข้าวกันอยู่

“เอาไป” เจ้สวยจริงเลื่อนกล่องให้เอกภพ “ถือซะว่าเป็นของขวัญแต่งงานก็แล้วกัน ภพก็ช่วยเจ้ไว้เยอะ ถ้าเจ้ไม่ได้อยู่เขตแปด ตอนนี่เจ้ก็คงไม่ได้มายืนตรงนี้นะหรอก”

เอกภพมองกล่องนั้นตาเป็นประกาย “ขอบคุณมากครับเจ้! บุญคุณเจ้

ครั้งนี้ผมจะไม่ลืมเลย!”

“กินให้เยอะๆ มื้อนี้มีคนเลี้ยงแล้ว” เจ็สวายจริงหันไปสั่งลูกน้อง
“เอาไปอย่างหนึ่งตัวห่อกลับบ้านให้โต๊ะนี้ด้วย” เธอหันไปหาชายตัวเล็กที่นั่ง
ตรงข้ามเอกภพกับดาร์นต์ “แจกจ่ายนะ”

“ครับ...” ปราชญ์อยากจะทำอะไรให้

“พี่ภพ มื้อนี้ผมต้องเบิกนะ!” ปราชญ์หันมาพูดกับลูกพี่ที่กำลังนั่งผิวกา
อย่างอารมณ์ดีอยู่ด้านหลังเบาะรถ เอกภพปรายตามองลูกน้องคนสนิท

“ที่เจ็สวายจริงพูดก็จริงนะ แกเลี้ยงฉันไม่ได้หรือยังงั้น”

“ไม่ใช่เดือนนี้พี่ภพ ผมเสียเงินไปกับบัตรจับมือน้องปลายรุ่งหมด
แล้ว”

“ฉันไม่เข้าใจแกจริง ๆ นะ กับไอ้ดอลคนนี้แกเสียเงินไปกี่ล้านแล้ว
หา?”

“ไอ้พี่ มันเป็นความรักที่บริสุทธิ์ เวลาผมเคยดูจากการโดนพี่กดขี่นะ
พอดูที่หน้าจอ” ปราชญ์ชูโทรศัพท์มือถือขึ้นมา มีผู้หญิงหน้าตาน่ามอง
คนหนึ่งใช้มือสองข้างประคบเป็นรูปหัวใจแล้วสายตัวตุ๊กตีกินารักอยู่บนนั้น
“ผมก็หายเหนื่อยแล้ว โลกสดใส แบบน่ารักอะ คนอะไรทำไมน่ารักขนาดนี้
ไม่เข้าใจจริง ๆ นี่คนหรือนางฟ้า...”

เอกภพกลอกตา

รถยนต์พลังงานไฟฟ้าคันหรูกำลังมุ่งหน้าตรงไปยังตึกแถวใหญ่
ห้าห้อง รถเลี้ยวเข้าไปในตึกแถวแล้วจอดบนลานโล่งกว้างในอาคาร ประตูรถ
เปิดออกอัตโนมัติ ทุกคนลงมาจากรถ มีเสียงดังครืน พื้นบริเวณที่รถยนต์
จอดอยู่ค่อยๆ เคลื่อนตัวลงต่ำนำรถยนต์ไปเก็บไว้ในชั้นใต้ดิน

ดาร์นต์กวาดสายตามองสถานที่รอบตัว “บริษัทของคุณใช่ใหม”

“ใช่”

“เดี๋ยวผมพาคูณายน้อยเดินชมบริษัทของพี่ภพเองครับ ปราชญ์
นะครับ” ปราชญ์รีบก้าวไปยืนข้างๆ ทักทาย ‘คุณนายน้อย’ อย่างอารมณ์ดี

ถึงแม้เจ็สวายจริงจะมีกำลังทรัพย์มากพอจะจ่ายค่าระหนี้นอกระบบ

ที่ไปเยี่ยมมา แต่เจ็สวายจริงก็ไม่ยอมจ่าย เธอรู้ดีว่าไม่มีผู้มีอิทธิพลคนไหนกล้าเข้ามาก่อเรื่องในเขตแปด และพอรู้ว่าเอกภพเป็นคนทวงหนี้ เจ็สวายจริงก็ยิ่งได้ใจ ขอให้เอกภพจ่ายชำระหนี้แทนเธอเสียเฉยๆ ทางด้านเอกภพก็พยายามทวงหนี้อย่างใจเย็นมาโดยตลอด แต่ปราชญ์ไม่คิดว่าความสำเร็จในวันนี้จะเกิดจาก ‘เมีย’ ลับของลูกพี่ที่แอบคบกันมานาน

“นี่ดาร์นัต บอดี้การ์ดคนใหม่ของฉัน”

ปราชญ์มีสีหน้าตกใจ “ควบสองตำแหน่งเลยหรอครับ!”

“ไม่ใช่ไว้ย” เอกภพถือกล่องรองเท้าไว้ในมือ โบกมือไล่ทั้งสองคน “แกพาเขาไปชมบริษัทแล้วกัน แล้วก็สองคนนั้นที่ฉันให้แกหามาให้ก็เรียกพวกเขามาเจอดาร์นัตด้วย ต่อไปนี่สองคนนั้นจะขึ้นตรงกับดาร์นัต”

เอกภพเดินเข้าไปในอาคาร ขึ้นลิฟต์ไปชั้นบนสุด ทิ้งให้ปราชญ์กับดาร์นัตอยู่กับหุ่นยนต์พนักงานต้อนรับที่กำลังเข้ามาสแกนใบหน้าและรูปร่างตาของดาร์นัตพร้อมบันทึกข้อมูล

“คุณนายน้อยมดใจพี่ผมยังไ้ครับ” ปราชญ์มองดาร์นัตขึ้นลงพร้อมยิ้มกริ่มกริม

ดาร์นัตยังคงมีสีหน้าเรียบเฉย “ผมเป็นบอดี้การ์ดครับ”

“สรุปพี่พวงสองตำแหน่งจริงๆ ไซ้ไหมครับ คือพี่ภพนะต่อให้เป็นพวกใช้วิธีไม่เลือกในการทวงหนี้ แต่ก็ยังไม่เคยเห็นพี่ภพใช้มุกเมียมาก่อนเลย พี่ต้องเป็นเมียจริงๆ อย่างแน่นอน ทะเลาะกันไซ้ไหมล่ะ ผมเห็นนะทำหน้ามึนตึ๊งใส่กันตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว”

ดาร์นัตเงิบ ปราชญ์เห็นดังนั้นก็รีบพาดาร์นัตเข้าไปในลิฟต์ใส่ทันที เขาคดปุ่มเลขสอง

“ถ้าต้องแนะนำผมทุกชั้น บันไดก็ได้ครับ”

“ได้ครับ” ปราชญ์รีบพาดาร์นัตออกมาจากลิฟต์เดินไปขึ้นบันไดหนีไฟ เขาผลักประตูเข้ามาชั้นสอง ดาร์นัตเห็นพนักงานนั่งเรียงกันเป็นแถวยาวสองแถวโดยหันหน้าเข้าหากัน ทุกคนใส่หูฟังและมีไมค์ตัวเล็กยื่นออกมาจ่อริมฝีปาก

“นี่เป็นแผนกติดตามหนี้ครับ”

ดาร์นต์ไม่ได้แสดงสีหน้าใด ๆ เขาเพียงหันมามองหน้าปราชญ์
“นั่นนอกระบบเยอะขนาดนี้เลยหรอครับ”

ปราชญ์มีสีหน้างุนงงเล็กน้อย “ไม่ครับ นี่เป็นการติดตามหนี้ถูกต้อง
ตามกฎหมายครับ” เขาทำสีหน้าเข้าใจ “พีภพต้องอำคุณนายน้อยแน่เลยครับ
เขาไม่ใช่โง่โง่ครับว่าบริษัททำแต่ทวงหนี้นอกระบบ” ตอนพูดประโยคนี้
ปราชญ์ก็คิดว่าลูกพี่ของเขาอาจจะต้องการทดสอบความรักของอีกฝ่าย
เลยโกหกเพื่อลองใจ

“เขาบอกผมแบบนั้นครับ”

ปราชญ์หัวเราะ “ไม่ใช่ครับ ถึงแม้ว่าการทวงหนี้นอกระบบจะได้เงิน
เยอะกว่าก็จริง แต่พีภพก็ยังทำธุรกิจทวงหนี้ที่ถูกต้องตามกฎหมาย
ด้วยครับ ธุรกิจกฎหมายของเราแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกคือ
การติดตามหนี้จากการที่เราไปประมูลหนี้เสียจากองค์กรต่าง ๆ เช่น
การไฟฟ้า การประปา บริษัทโทรศัพท์มือถือ และอื่นๆ อีกส่วนหนึ่ง
ทางเราเป็นคนกลางรับบริการติดตามหนี้ให้กับธนาคารอย่างพวกสินเชื่อบ้าน
หรือรถครับ แต่พีภพเขาดูพวกเอกสารนะครับ เขาไม่ได้ออกหน้า เขานัด
ทวงหนี้นอกระบบมากกว่า เพราะการติดตามหนี้ถูกต้องตามกฎหมายนั้น
กฎหมายค่อนข้างจุกจิกครับ พีภพเขารำคาญ”

“การติดตามหนี้แบบถูกต้องตามกฎหมายไม่ได้ทำให้ลูกหนี้เกิดความ
รู้สึกอับอายหรือคุกคามลูกหนี้ใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ ทำอย่างนั้นไม่ได้เลย ต้องประนีประนอมมาก พนักงาน
ที่คุณนายน้อยเห็นอยู่ในห้องนี้ เขาต้องรู้จักจิตวิทยาในระดับหนึ่ง แล้วก็ต้อง
รู้จักตัวบทกฎหมาย อะไรทำได้อะไรทำไม่ได้ครับ บางครั้งโทรไปทวงหนี้
เจอตรงมาก็มี ต้องปลอบต้องโอ้อ้อนอีก เรียกว่าแทบจะประนมมือสืบนิ้ว
ก้มกราบให้ใช้หนี้ บางคนก็จำจนผมปวดหัวเลย ผมถึงงั้น เขาเป็นหนี้ผม
ไม่ใช่เธอ ทำไมผมต้องโดนด่าด้วยล่ะ”

ปราชญ์ไหวไหล่พาเดินขึ้นไปชั้นสาม ชั้นสามเป็นห้องประชุมกับ
แผนกกฎหมายและบัญชี ส่วนชั้นสี่เป็นห้องเก็บเอกสารและตู้เซฟ

“ห้องชั้นบนสุดเป็นห้องของพีภพครับ จะขึ้นไปไหมครับ”

ดาร์นต์โบกมือ “พาผมไปหาลูกน้องในที่ผมเลยก็ได้ครับ”
 ปราชญ์พยักหน้า คราวนี้เขาเลือกลงไปชั้นหนึ่งด้วยลิฟต์ไฮแทน
 “แล้วทวงหนี้นอกระบบล่ะครับ ไม่มีแผนกเหมือนอย่างทวงหนี้
 ถูกกฎหมายหรอกครับ”

“ไม่ได้มีเป็นกิจจะลักษณะครับ ทวงหนี้นอกระบบที่ภพจะเป็นคน
 ตัดสินใจว่าจะรับหรือไม่รับงาน ส่วนใหญ่ทวงหนี้นอกระบบมูลค่าของหนี้
 ค่อนข้างสูงมากครับ”

“ลูกค้าส่วนใหญ่เป็นใครครับ” ประตูก้าวโค้งของลิฟต์เปิดออก
 คนสองคนก้าวเข้าไปยืนในลิฟต์ ปราชญ์หรีดตามองชายหน้าตาดีแต่หน้าซีด
 ไปนิตตรงหน้า

“สรุปว่าคุณนายน้อยเป็นอะไรกับพี่ภพครับ ผมจะได้รู้ว่าผมสามารถ
 แจ้งข้อมูลให้คุณนายน้อยได้มากแค่ไหน”

ดาร์นต์หุบตาลงครู่หนึ่งก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบตาอีกฝ่าย “เป็น
 เมียครับ”

“โอเค” ปราชญ์ยิ้มแฉ่งปรี ประสานมือเข้าด้วยกัน “ลูกค้ามีตั้งแต่
 คนธรรมดาจนถึงภาคีรัฐครับ”

“ภาคีรัฐเหรอครับ”

“ครับ มันก็มีผลประโยชน์บางอย่างที่ไม่ลงรอยกัน ใช้แล้วไม่คืน
 รับปากแล้วแต่ไม่ให้ คุณนายน้อยก็รู้ว่าเดี๋ยวนี้โลกมันเป็นอย่างไง”

ดาร์นต์พยักหน้า “แสดงว่าคุณเอกภพก็ทำให้หลายคนไม่พอใจ”

“ใช่ครับ” ลิฟต์เปิดออก ปราชญ์พาเดินตรงไปยังห้องด้านในของ
 อาคารสำนักงานชั้นหนึ่ง “แต่ด้วยความที่ตระกูลพี่ภพเขาทำงานมานาน
 แล้วก็ทำงานให้กับคนในหลายระดับหลายองค์กร คนส่วนใหญ่ก็ค่อนข้าง
 เกรงใจ ไม่กล้าทำอะไรพี่ภพมาก เพราะถ้าทำขึ้นมามีจริง ๆ แล้วใครจะตาม
 ทวงหนี้ให้ล่ะครับ ถ้าเรื่องไหนที่พี่ภพรีบปากว่าจะทวงหนี้ให้แล้วไม่เคย
 ไม่ได้คืน”

“แต่ก็มีคนที่อยากทำร้ายคุณเอกภพใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ ส่วนใหญ่ก็เป็นลูกหนี้ที่พี่ภพไปตามทวงหนี้ล่ะ พอได้ของ

คืนแล้วก็จบกันไป หรืออาจจะยืดเยื้อนิดหน่อย แต่ก็ไม่ได้ถึงกับผูกใจเจ็บ”

“คุณปราชญ์พอจะส่งรายชื่อลูกหนี้ที่คุณเอกภพต้องไปตามทวงทั้งหมดได้หรือเปล่าครับ”

ปราชญ์มองดาร์นต้อยู่พักหนึ่ง “เรื่องนี้ผมต้องถามพี่ภพก่อนครับ ผมขอเบอร์โทรศัพท์ของคุณไว้ก่อนได้ไหมครับ” เบอร์โทรศัพท์ก็ลิงก์กับระบบรับข่าวสารทุกอย่างในเครื่องมือสื่อสารทุกชนิด ดาร์นตักดเบอร์โทรศัพท์ของตัวเองลงบนโทรศัพท์มือถือของปราชญ์

“ผมขอเบอร์โทรศัพท์คุณด้วยครับ” ดาร์นตว่า ปราชญ์เลยกดโทร.ออก โทรศัพท์ของดาร์นตสั่น เขากดบันทึกเบอร์โทรศัพท์ของปราชญ์ก่อนจะยืงคำถามต่อ “เคยมีการปะทะกันร้ายแรงที่สุดแค่ไหนครับ”

“ยิงสวนกันบนรถในเขตสองครับ แต่ออกแนวขมขื่นมากกว่า”

“เป็นลูกหนี้หรือครับ”

ปราชญ์ส่ายหน้า “ไม่ใช่ครับ เป็นเรื่องของโรงงานผลิตสารเคมีที่ต้องการสร้างในเขตพื้นที่สีเขียว”

“พื้นที่การเกษตรและอยู่อาศัย...” ดาร์นตพิมพ์

“ใช่ครับ เป็นพื้นที่สีเขียวชายขอบ มันค่อนข้างก้ำกึ่งระหว่างพื้นที่สีเขียวกับสีม่วง ภาครัฐอนุญาตให้โรงงานนั้นสร้างบนพื้นที่สีเขียวชายขอบที่อยู่ในเขตแปด แต่พี่ภพไม่ยอม เรื่องราวเลยใหญ่โตจนโรงงานต้องย้ายไปตั้งที่เขตสองแทน”

ปราชญ์พาดาร์นตเข้ามาในห้องรับรองแขกขนาดกลาง ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่หน่วยก้านดียืนอยู่กลางห้อง พวกเขาคุมมือไว้ด้านหลัง สองเท้าอ้ากว้างเสมอหัวไหล่ เมื่อดาร์นตไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าคนสองคน เขาดูสูงโปร่งไปเลยทีเดียว

“ลูกน้องของคุณดาร์นตครับ ลิงก์กับดิฉัน”

ทั้งสามคนทำความเคารพกัน

ปราชญ์ยิ้ม “ตามสบายนะครับ เดี่ยวผมขอตัวก่อน” เขาหันไปมองลูกน้องสองคน “นี่คุณนายน้อย ทำตัวให้ดีล่ะ”

“ครับ”

ปราชญ์ผิวปากเดินออกจากห้องรับรองตรงเข้าไปในลิฟต์แล้ว กดไปที่ชั้นห้า ชั้นห้าจะพิเศษกว่าชั้นอื่น ไม่ใช่ว่ากดลิฟต์ไปชั้นห้าทุกครั้งแล้วจะได้ขึ้นไป ถ้ากดชั้นห้าแล้วลิฟต์ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองแสดงว่าเจ้าของห้องชั้นบนสุดไม่ประสงค์ให้ขึ้นไปพบในเวลา

จังหวะที่ลิฟต์เคลื่อนตัวจากชั้นสี่ไปชั้นห้ากระจอบลิฟต์จะกลายเป็นกระจอกวน เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ปราชญ์ก็เห็นพนักงานบัญชีกำลังนับเงินที่เจ็สวายจริงคืนมาให้ ทั้งนับมือและนับผ่านเครื่องนับเงิน ดวงตาสีดำของเอกภพจับจ้องกระดาษมีมูลค่าที่กำลังติดตัวตามเครื่องนับเงินไม่วางตา

“พี่ภพ” ปราชญ์ร้องเรียกลูกพี่เสียงหลง เดินอย่างสบายอารมณ์ มาหยุดตรงข้ามโต๊ะทำงานตัวกว้าง “เมียพี่ขอรายชื่อลูกหนี้ในระบบของพี่ทั้งหมดครับ”

“เขาไม่ใช่เมียฉัน” เอกภพพูดเสียงเรียบไม่เงยหน้าขึ้นสบตากับปราชญ์

“แต่คุณนายน้อยบอกเองกับปากว่าเขาเป็นเมียพี่ นี่พี่สองคนงอนอะไรกัน คินดิกันไปเหอะน่า พี่ก็อายุสามสิบแล้วนะ ซึ่งอนเป็นวัยรุ่นเนี่ยว”

เอกภพหันขวับมาสบตากับปราชญ์ เขาหมีตาลงเล็กน้อย “เขาบอกว่าเขาเป็นเมียฉัน?”

“ใช่”

เอกภพหัวเราะหะเอินล้าคอ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่ครู่หนึ่งก่อนโบกมือ “ให้เขาไป”

[คุณเอกภพครับ คุณดาร์นต้องยากด้วยครับ] เสียงคอมพิวเตอร်โตนเดียวของพนักงานต้อนรับด้านล่างดังขึ้น

“พูดมา”

[ผมอยากได้คนในทีมผมเพิ่มค่อนข้างเยอะ...และผมจะหามาเองด้วยได้ไหมครับ]

“คุณจะไปทำอะไรนักหนา จะตั้งทีมเตะเตะกร้อกันหรือยัง?”

[ถ้าไม่ได้ คุณก็ไปบอกแม่คุณ]

เอกภพกัดฟันกรอด “ได้! จะเอาก็คนกับออกปราชญ์ แล้วคนที่คุณ

หามาต้องให้คนของผมตรวจสอบก่อน! ถ้าคุณคิดไม่ดีล่ะก็...”

[ถ้ามีสัตว์ชนิดไหนบนโลกเชื่อสัตย์กว่าสุนัข ผมก็เป็นตัวนั้นละ]

เอกภพหรีตา...ปากดีจังนะ

ปราชญ์ยกกำปั้นขึ้นมาปิดบังรอยยิ้มขึ้น

“ผมอยากได้คนมาเป็นบอดีการ์ด ไม่ได้อยากได้สัตว์มาเป็นบอดีการ์ด”

[คุณดาร์นต์ไปแล้วครับ อยากให้ตามหรือเปล่าครับ]

“ไม่ต้อง!”

เอกภพพรุลงมหายใจออกมาหนักๆ เขาถึงตาใส่ปราชญ์เตรียมจะ
อาละวาด ปราชญ์รีบเปิดรูปหนึ่งในโทรศัพท์มือถือ แล้วฉายเป็นภาพ
ฮอโลแกรมสามมิติในอากาศ...หมาชิบะแลบลิ่นยาวสีชมพูในชุดดอกไม้
ฟรุ้งฟริ้งปรากฏขึ้น ใบหน้าที่เครียดตึงของคุณเอกภพเซตแปดเปลี่ยนจาก
หลังมือเป็นหน้ามือ ความขุ่นเคืองสลายหายไปหมดสิ้น

ปราชญ์ถอนหายใจอย่างโล่งอก...ในโทรศัพท์มือถือเขายังมีรูปหน้าตาย
อีกเพียบ

“ส่งรูปไล่กามาให้หน่อย” น้ำเสียงลูกพี่ใหญ่อ่อนลงมากจนแทบจะ
กลายเป็นครางจู้จี้

“โอเคครับ”

วันแรกของการทำงานจบลง ดาร์นต์เข้ามาในห้องของตัวเอง เขายกมือขึ้น
ลูบผ้าก๊อชผืนเล็กบางที่เปะอยู่หลังคอเพราะถูกฝังซิบขึ้นใหม่จากโรงพยาบาล
ในเซตแปด ดาร์นต์หยิบเสื้อผ้าในกระเป๋าไปใส่ไม้แขวนเสื้อในตู้เสื้อผ้า
เนื่องจากเขามีของใช้ส่วนตัวไม่มาก ทயอยจัดไม่นานก็เสร็จเรียบร้อย

ตู้เย็นในห้องมีระบบแจ้งเตือนวันหมดอายุของอาหาร ทั้งยังมีระบบ
คลังสินค้าคอยตรวจเช็คข้าวของในตู้เย็น เมื่อจำนวนของวัตถุดิบหรือ
เครื่องดื่มประจำลดลงมาถึงระดับที่ตั้งค่าไว้ ระบบจะทำการสั่งของจาก
ซูเปอร์มาร์เก็ตที่ใกล้ที่สุดให้อัตโนมัติ

ดาร์นต์นั่งเคาะนิ้วบนโต๊ะกินข้าวอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะเดินออกไปจาก
ห้องซึ่งเป็นจังหวะเดียวกันกับที่เอกภพเดินออกมาจากห้องพอดี เอกภพ

อยู่ในชุดออกกำลังกาย มือข้างหนึ่งถือสายจูงสุนัข โลโก้แห่งหน้ามอง
ดาร์นัต์พร้อมกับกระดิกหาง ดวงตากลมโตมีประกายระยิบระยับ

ดาร์นัต์มองเอกภพตั้งแต่หัวจรดเท้า “ไหนคุณบอกว่าลงไปวิ่งข้างล่าง
แค่ตอนเช้า”

“ผมจะไปวิ่งตอนไหนมันก็เรื่องของผม”

ดาร์นัต์ผลุบหายเข้าไปในห้อง เปลี่ยนเป็นรองเท้าผ้าใบ แล้วรีบ
ก้าวยาว ๆ ตามเอกภพที่กำลังเดินไปที่ลิฟต์ส่วนตัว รอไม่นานลิฟต์ก็มาถึง
ชายตัวสูงสองคนเข้าไปอยู่ในลิฟต์เดียวกัน

“คุณติดเครื่องติดตามไว้ที่ตัวผมหรือยังไง” เอกภพถามอย่างหัวเสีย

“บ่งเอิญ”

เอกภพหรีดตาลง “แล้ววันนี้คุณยังไปบอกลูกน้องผมอีกว่าเป็น
เมียผม...” เขาเหลือบมองเงาของตัวเองที่สะท้อนบนกระจกใสซึ่งมีสีด้ามืด
ของห้องฟ้ายามค่ำคืนเป็นพื้นหลังแวบหนึ่ง “หรือจริง ๆ แล้วคุณสนใจผม?
ผมไม่ชอบมีความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน ถ้าคุณสนใจผม คุณก็ลาออก
จากงานบอดีการ์ด แล้วผมจะพิจารณาคุณ”

ดาร์นัต์ก้มลงมองโลโก้ที่น่องร่อยอย่างเรียบร้อย “คุณพูดเองว่าผมเป็น
เมียคุณ”

เอกภพหัวเราะหึในลำคอ “ตอนอยู่ร้านส้มตำคุณไม่เห็นจะให้ความ
ร่วมมือ แต่พอจะเอารายชื่อลูกหนี้กลับบอกว่าเป็นเมียผม ผมจะบอกคุณ
ให้ไหม บั้นปลายชีวิตผมคือเปิดฟาร์มหมา ไม่มีแพลนแต่งงาน...”

ดาร์นัต์เงยบ เงยบมาก มันเป็นความเงยบที่เอกภพไม่เคยเจอ
เขารู้สึกเหมือนจะออกแตกตาย ปกติคนทั่วไปจะชอบต่อปากต่อคำกับเขา
แต่คนคนนี้เงยบใส่ไม่พูดไม่จา สีหน้าไม่แสดงอารมณ์

ประตูลิฟต์เปิดออก คุณเอกภพเดินฮึดฮัดพาลูกสาวไปวิ่งที่สวน
สาธารณะอย่างมีน้ำใจ

ดาร์นัต์เดินตาม...ในใจภาวนาให้พุดติ่งในร้านสะดวกซื้อยังเหลืออยู่

บุคที่ 4

ดาวพฤหัสบดี (JUPITER)

ดาร์บัต ไม่คิดว่าเขาต้องวิ่งอีกรอบตอนเย็น แต่ก็ไม่ได้ลำบากอะไรสำหรับเขา ชายหนุ่มวิ่งเหยาะๆตามเอกภพและโลก้า โลก้าวิ่งไปได้สักพักก็โง่หลังขึ้นยกกันขาวเตรียมปลดทุกข์ ดาร์บัตหยุดยืนรอ ทุกซ์หนักของไลก้าออกมาเป็นก้อนสวย เอกภพหุบถุงพลาสติกก็ย่อยสลายได้เองตามธรรมชาติออกมา เขาล้วงมือเข้าไปในถุงหุบก้อนอ๊อของลูกสาวแล้วดึงมือออกมา กลับถุง มัดให้แน่นก่อนโยนลงถึงขยะ วิ่งไปได้สักพักโลก้าก็แฉะสร้างอาณาเขตบนสนามหญ้าโดยกดก้นลงเกือบแนบกับพื้น

เอกภพกระตุกเชือกเบาๆ โลก้ากับเอกภพออกวิ่งต่อ

วิ่งกันประมาณหนึ่งชั่วโมง เอกภพก็หุบขวดน้ำสำหรับสุนัขออกมาจากกระเป๋าลือคลุ่ม ฝาของขวดน้ำมีลักษณะเหมือนแคปซูลยาฝาคีรึง มีปุ่มกดให้น้ำจากในขวดไหลออกมาในฝาเพื่อให้สุนัขดื่มน้ำได้สะดวก โลก้าดื่มเข้าไปเกือบหมดขวด

พวกเขาไม่ได้พูดอะไรกัน หลังจากวิ่งเสร็จก็ขึ้นลิฟต์ส่วนตัวแล้วแยกย้ายกันเข้าห้อง ผ่านไปสักพักดาร์บัตถึงเดินออกมาจากห้อง ลงลิฟต์ไปข้างล่างอีกครั้ง แม้ในใจดาร์บัตจะกลัวพูดตั้งหมด แต่เขายังเข้มงวดกับตัวเองโดยเลือกทำงานก่อน

อดีตตำรวจเดินสำรวจลือบบี้และบริเวณรอบๆ คอนโดอย่างละเอียด เมื่อเห็นว่าแปลนอาคารไม่ได้ผิดจากที่ระบุไว้ในเอกสารที่ได้รับมา ดาร์บัต

จึงวางใจและให้รางวัลตัวเองโดยการเดินเข้าไปในร้านสะดวกซื้อใต้คอนโด
เขาตรงไปที่ตู้แช่เย็นแบบเปิดโล่งเพื่อหาพุดดิ้งยี่ห้อโปรด
พุดดิ้งถ้วยหนึ่งวางเด่นอยู่ตรงกลางตู้แช่เย็น เขาก้าวยาว ๆ ตรงไป
อย่างรวดเร็ว จังหวะที่กำลังจะเอื้อมมือไปหยิบก็มีมือของใครบางคนยื่นมา
พอดี คนสองคนมองหน้ากัน

“เชิญครับ” ดาร์นัลดมยมือให้ผู้ชายคนนั้น

“เอาเลยครับ ผมหยิบมาแล้วสองถ้วย” อีกฝ่ายรีบโบกมือปฏิเสธ
พร้อมกับชูถ้วยพุดดิ้งสีเหลืองอ่อนในมืออีกข้างหนึ่งให้ดาร์นัลดู

ดาร์นัต้มองอยู่พักหนึ่งก็ตัดสินใจหยิบถ้วยพุดดิ้งนั้นไปจ่ายเงิน
ระหว่างจ่ายเงินเขาก็เหลือบมองเลขสาขาของร้านสะดวกซื้อเหนือรายการ
สินค้าบนหน้าจอ เพื่อที่ว่าในครั้งต่อไปจะได้เข้าไปเช็กพุดดิ้งในคลังสินค้า
ของร้านสะดวกซื้อสาขานั้นผ่านแอปพลิเคชัน

ที่จริงแล้วในแอปพลิเคชันสามารถค้นหาสาขาที่ใกล้ที่สุดให้ได้เช่นกัน
แต่ในความรู้สึกของดาร์นัต์ เขาคิดว่าการระบุเลขสาขาลงไปเลยจะให้ผลลัพธ์
ที่รวดเร็วกว่า

ผู้ชายที่ดูเหมือนจะโปรดปรานพุดดิ้งยี่ห้อเดียวกับเขาเดินมาจ่ายเงิน
เช่นกัน และยังเดินตามดาร์นัต์ออกมาจากร้าน

“ชอบกินพุดดิ้งยี่ห้อนี้เหรอครับ”

ดาร์นัต์เหลือบมองอีกฝ่าย เขาชมวดคิ้วไม่ได้ตอบอะไร

“คุณเพิ่งมาอยู่ที่คอนโดนี้เหรอครับ ไม่คุ้นหน้าคุณเลย”

“ครับ”

ดาร์นัต์รู้สึกวุ่นวายที่เขาเจอคนพูดมากมาเยาะแล้ว เขาจึงเดินเข้าไป
ในคอนโดไม่สนใจอีกฝ่ายที่กำลังเดินตามมา ดาร์นัต์เข้าไปในพื้นที่ส่วนตัว
ที่มีเพียงเจ้าของห้องชั้นบนสุดที่เขาได้ ระหว่างรอลิฟต์ดาร์นัต์เหลือบมอง
ชายคนนั้น เขายิ้มและโบกมือส่งมาให้ ประตูลิฟต์เปิดออก ดาร์นัต์จึงก้าวขา
เข้าไปในลิฟต์

พุดดิ้งเป็นของกินอย่างแรกที่ถูกวางในตู้เย็น ดาร์นัต์ชั้นชมถ้วย
พุดดิ้งอยู่พักหนึ่งเขาก็ตั้งคำถามให้ตู้เย็นแจ้งเตือนเมื่อพุดดิ้งเหลือน้อยในตู้เย็น

แค่ถ้วยเดียว ตั้งค่าเสร็จเรียบร้อยดาร์นดก็กินขึ้นได้โดยไม่ต้องกินข้าวเย็น

“ระบบผู้ดูแล”

[เรียกสมศรีก็ได้ค่ะ ระบบขอสแกนข้อมูลบนชิปค่ะ] แสงสีขาจากมมูเพดานยิงตรงมาทะลุผ่านผ้าก๊อซที่หลังคอของดาร์นด [เรียบร้อยค่ะ คุณดาร์นดอยากใหฉันช่วยอะไรคะ]

“ร้านอาหารเดลิเวอรี่ที่ใกล้ที่สุดครับ”

[ข้าวหมูแดงเหี้ยเหม็ง สารพัดโจ๊ก ก๋วยเตี๋ยวญวน ผัดไทยหน้าต่างกะเพราโหด บะหมี่หัวโล้น...]

“ข้าวหมูแดงเหี้ยเหม็ง พิเศษสองห่อครับ”

[ค่ะ ตอนนี้คุณดาร์นดยังไม่ได้ลิงก์ระบบชำระเงินกับทางสมศรี จะลิงก์เลยไหมคะ]

“ไม่ครับ เดี๋ยวผมจัดการเอง”

[ค่ะ]

ดาร์นดสำรวจตู้และชั้นในห้องครัว มีขวดน้ำ แก้วน้ำ จานชาม ช้อนส้อม หม้อ กระทะ เตรียมไว้ให้หมดแล้ว เขาหยิบขวดมารองน้ำจากก๊อกน้ำเพื่อเอาไปแช่ตู้เย็น

[ร้านข้าวหมูแดงเหี้ยเหม็งยืนยันรายการอาหารแล้วค่ะ]

ดาร์นดผงก๊อซเล็กๆน้อยๆ นำขวดน้ำห้าขวดไปใส่ในตู้เย็นแล้วจึงไปอาบน้ำอีกรอบหนึ่ง

[อาหารมาส่งแล้วค่ะ]

พอดาร์นดอาบน้ำเสร็จ ระบบผู้ดูแลก็แจ้งว่าโดรนส่งอาหารมาส่ง ข้าวหมูแดงสองห่อพิเศษที่ตรงประตูระเบียงแล้ว ดาร์นดเดินไปรับและใช้โทรศัพท์มือถือของตัวเองจ่ายเงินก่อนจะเริ่มจัดการมื้อเย็นในเวลาสองทุ่ม ส่วนอีกห่อหนึ่งเขาเก็บไว้ในตู้เย็น ตั้งใจเอาไว้กินตอนเช้านะจะเริ่มทำงาน

ดาร์นดวางโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะ เปลี่ยนเป็นโหมดชอโลแกรม เลือกฟังข่าวเกี่ยวกับโลก 2.0

“วันนี้นักพฤกษศาสตร์ค้นพบดอกไม้ชนิดใหม่บนโลก 2.0 ค่ะ ลักษณะของมันสวยมาก...”

เสียงข่าวดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ แสงสว่างจากฮอโลแกรมสะท้อนอยู่ในดวงตาของดาร์น...

บนดาดฟ้ากว้างของห้องตรงข้าม หลังคาเครื่องวงกลมของโดมถูกเปิดออก เผยให้เห็นกล้องโทรทรรศน์แบบสะท้อนแสงขนาดใหญ่ ใครคนหนึ่งกำลังก้มลงแนบตาไปกับเลนส์ใกล้ตา ตัวกล้องถูกตั้งค่าล็อกไว้ส่องดาวดวงหนึ่งในระบบสุริยะ เมื่อดาวเคลื่อนที่กล้องโทรทรรศน์ก็จะเคลื่อนตามดาวไปด้วย กล้องโทรทรรศน์มีระบบถ่ายภาพและวิดีโออัตโนมัติ ข้อมูลจะถูกบันทึกไว้ในคลาวด์และสามารถดึงข้อมูลออกมาใช้ได้ทุกเมื่อ เอกภพผล่ออกจากเลนส์ใกล้ตา เขาแหงนหน้ามองท้องฟ้า แม้กรุงเทพฯ จะเป็นสถานที่ที่ไม่ค่อยเหมาะแก่การดูดาว แต่เอกภพก็ยังก้มลงมองดวงดาวผ่านเลนส์ใกล้ตาอีกครั้ง

ตอนเช้ามีหุ่นยนต์มาส่งของให้ดาร์นตรงระเบียงห้อง เป็นเสื้อสูทตัดเย็บประณีต รองเท้าหนัง เสื้อเกาะอ่อนกันกระสุน ปืนสั้น

เสื้อเซิตตัวใหม่ที่ดาร์นได้รับ เมื่อลองใส่ดู เขาพบว่ามันถูกสั่งตัดพิเศษให้มีขนาดพอดีกับตัวของเขาในขณะที่สวมใส่เสื้อเกาะอ่อนกันกระสุนว่าเขากลับไม่ได้ใส่เสื้อสูท ดาร์นใส่ชุดออกกำลังกายไปยืนรอเอกภพอยู่หน้าห้อง รออยู่ครึ่งชั่วโมงอีกฝ่ายก็ไม่ออกมา เขาจึงตัดสินใจไปอาบน้ำอย่างรวดเร็ว เปลี่ยนเป็นใส่สูทแล้วออกมายืนรอเอกภพโดยที่เขายังไม่ได้กินข้าว แปดโมงครึ่ง เอกภพออกมาจากห้องในชุดออกกำลังกายพร้อมโล่กำเขมองดาร์น

“จะใส่ชุดนี้ไปวิ่งเหรอ”

“ถ้าผมเปลี่ยน คุณจะรอผมเหรอครับ”

เอกภพเดินตรงไปที่ลิฟต์ส่วนตัวแทนคำตอบ ดาร์นเดินตามเงียบ ๆ ระหว่างรอลิฟต์ โล่กำก็เฝ้าจุมูกมาดมฟุดพิดที่ขาของดาร์น พอเข้าไปในลิฟต์ โล่กำเดินมานั่งตรงหน้าดาร์นพร้อมกับส่งสายตาบึ้ง ๆ มาให้

เอกภพถอนหายใจอย่างหัวเสีย “พอก็ือบหัวให้ทั้งคืนแล้วยังไม่พอใจอีกเหรอ”

ดาร์นต์สบตากับโลโก้ เขาไม่ได้ทำตามที่น้องหมาเซตแปดต้องการ มันมีสีหน้าผิดหวัง ย้ายกันมานั่งเบียดขาของดาร์นต์แทน ประตุลิต์เปิดออก ชายตัวสูงสองคนเดินออกมาจากลิฟต์ตรงไปที่สวนสาธารณะฝั่งตรงข้ามคอนโด เซตแปดมีสวนสาธารณะเยอะกว่าเซตอื่น บรรยาภาศจึงร่มรื่นสบายตา

ดาร์นต์วิ่งตามเอกภพอย่างไม่ทู่ซื่อจนเกือบหนึ่งชั่วโมง เพื่อทำให้เลือดด้านหลังเปียกชุ่มไปหมด แต่ดาร์นต์ไม่แม้แต่จะถอดเสื้อสูทออก เขาเลียขั้วขั้วออกจากสวนสาธารณะเดินตามเอกภพตรงไปยังร้านขายอาหารเช้าแห่งหนึ่ง

แม้เทคโนโลยีจะก้าวหน้าจนทำให้มนุษย์สามารถก้าวข้ามหน่วยระยะทางปีแสงได้แล้ว แต่ความเป็นอยู่อาศัยก็ไม่ได้ล้ำหน้าเหมือนในหนังไซไฟที่มนุษย์เคยจินตนาการไว้ จนขนาดถึงกับมีมีมออกมาแซวคนในโลกปัจจุบันว่า สิ่งที่มีมนุษย์ในอดีตคิด VS สิ่งที่มีมนุษย์ในปัจจุบันเจอ เพราะการพัฒนาเทคโนโลยีส่วนใหญ่ ศาสตร์ทุกแขนงทุ่มเทให้กับเทคโนโลยียานอวกาศและเทคโนโลยีบนดาวโลก 2.0 โลกในปัจจุบันจึงไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตเท่าไรนัก

บนโต๊ะมีหน้าจอขนาดเท่ากระดาดสี่เหลี่ยมที่สามารถสั่งเมนูอาหารจากรูปภาพได้เลย เอกภพเลือกชุดเมนูอาหารเช้า ดาร์นต์เลือกข้าวหน้าไก่

“ผมไม่เลี้ยงคุณนะ” เอกภพพูดขึ้นในจังหวะที่นิ้วของดาร์นต์จิ้มลงไปบนปุ่มแยกจ่ายพอดี

“ผมก็ไม่ได้ขอให้คุณเลี้ยง”

“จ่ายรวมกันแล้วเดี๋ยวผมไปหักเงินเดือนของคุณเดือนหน้าก็ได้”

ดาร์นต์สบตาอีกฝ่าย “ไม่ต้องครับ”

โลโก้แลบลิ้นแสดๆ เอกภพหยิบขนมชิ้นเล็กจากถุงชิปในกระเป๋าเสื้อให้โลโก้กิน

อาหารมาเสิร์ฟ คนสองคนนั่งกินด้วยกันเงียบๆ หลังจากนั้นเอกภพก็กลับขึ้นคอนโดไปอาบน้ำ ดาร์นต์ยืนรอลูกหน้าประตู รอประมาณหนึ่งชั่วโมง สมพรก็เปิดประตูห้องและแจ้งดาร์นต์ว่าวันนี้เอกภพจะไปทำงาน

โดยใช้เส้นทางทางอากาศ

จากตารางงานวันนี้ของเอกภพ เขาอยู่บริษัททั้งวัน ตอนเย็นมีนัดสังสรรค์ที่บาร์แห่งหนึ่ง บาร์ตั้งอยู่บนโรงแรมหรูห้าดาวในเขตของภาครัฐ ดาร์นส่งทีมสำรวจล่วงหน้าไปที่บาร์ก่อนเวลานัดหมายสองชั่วโมง เพื่อให้ทีมตรวจสอบแปลนอาคารทั้งหลังว่าห้องรับรองแขกพิเศษ ห้องพยาบาลทางหนีไฟ ทางขึ้นลงอยู่ตรงไหนของอาคาร ตรงกับที่ทางโรงแรมส่งข้อมูลมาให้หรือไม่ รวมถึงการประเมินค่าภัยคุกคามที่อาจจะเกิดขึ้น ทีมสำรวจล่วงหน้ามีหน้าที่รวบรวมข้อมูลเหล่านี้และส่งให้ดาร์นประเมิน

นอกจากต้องประเมินสถานที่แล้ว ดาร์นยังต้องประเมินถนนที่ใช้ในการเดินทาง ควรเดินทางไปกลับโดยใช้เส้นทางไหน รวมถึงตำแหน่งของโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุดในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน

ประมาณหนึ่งทุ่ม เอกภพก็ถูกจากโต๊ะทำงานเดินหายเข้าไปในห้องด้านหลัง ไม่นานเขาก็กลับออกมาในชุดสูททางการ ผมผาดเจลเก็บriebร้อยใบหน้าคมเข้มเด่นชัดราวกับรูปสลักจีนงามไร้ที่ติ เอกภพกับดาร์นตั้งขึ้นไปยังดาดฟ้าของอาคารสำนักงาน รถพลังงานไฟฟ้าคันหรูจอดรออยู่ แต่คราวนี้มีคนขับรถ และยังมีรถที่เหมือนกันอีกคันจอดอยู่ด้านหลัง

“ต้องขนาดนี้?” เอกภพเอ่ยถามหลังจากที่รถแล่นออกไปจากดาดฟ้าเขานั่งเบาะหลัง ดาร์นนั่งเบาะหน้าข้างคนขับ

“คุณเคยถูกลอบทำร้ายระหว่างเดินทาง?”

“ใช้สิทธิ์ความเป็นเมียของผมให้ปราชญ์เล่าให้ฟัง?”

“ถ้าคุณให้ความร่วมมือ ผมจะเลิกเป็นเมียของคุณ หรือที่คุณไม่ให้ความร่วมมือเพราะคุณชอบให้ผมเป็นเมียของคุณ?”

เอกภพหัวเราะหิ “ใครกันแน่ ถ้าเกิดวันไหนคุณอยากเป็นเมียผมขึ้นมาจริง ๆ ผมไม่รับผิดชอบความรู้สึกคุณหรอกนะ แล้วคุณต้องทำงานกับผมแทบจะตลอดเวลา คุณจะทนได้หรือ?”

“งานอดิเรกคุณคือแต่งนิยายหรือไง?”

เอกภพกระตุกยิ้มมุมปาก “ระวังหัวใจคุณไว้ให้ดี คนหล่ออย่างผมไม่ได้หาได้ง่าย ๆ”

ดาร์นต์เจียบ เอกภพลอคตาอย่างหัวเสีย

เมื่อใกล้ถึงโรงแรม ขบวนรถจากเขตแปดก็ลดระดับความสูงลงบนสะพาน สลับเปลี่ยนเส้นทางสัญจรสายหนึ่ง สะพานนี้มีไว้สำหรับรองรับรถยนต์ ที่ต้องการเปลี่ยนเส้นทางสัญจรทางอากาศเป็นพื้นถนน ตัวรถลดระดับลงต่ำจนลอยอยู่เหนือพื้นถนนเพียงห้าสิบเซนติเมตร ขบวนรถค่อยๆ แล่นลงมาจากสะพานเพื่อเข้าไปรวมกับรถคันอื่นๆ ที่กำลังเคลื่อนตัวอยู่บนถนน เดินทางต่ออีกไม่นาน ขบวนรถก็เลี้ยวเข้าไปในลานจอดรถชั้นใต้ดินของโรงแรม

เอกภพขมวดคิ้วเล็กน้อย ปกติเขาจะจอดรถบนระเบียงของชั้นหลักสิบสี่ที่ติดกับบาร์ของโรงแรมเลย แม้จะสงสัยแต่ก็ปากหนักเกินกว่าจะถาม ถ้าให้เดาก็คงเป็นหนึ่งในพิธีรีตองของבודี้การ์ดใหม่คนนี้

ที่ผ่านมาเอกภพไม่เคยใส่ใจเรื่องระบบรักษาความปลอดภัยของตัวเอง เขารู้สึกว่าבודี้การ์ดคือหนึ่งในตัวประกอบที่เสริมรัศมีผู้มีอิทธิพลของเขาเท่านั้น เพราะเขาเข้าจริงבודี้การ์ดพวกนั้นก็ถูกเขาอัดจนน่วม ฟ่ายแพ้เขาอย่างหมดท่า

ขบวนรถแล่นมาจอดตรงทางเข้าของโรงแรม ดาร์นต์ให้คนขับรถยก लेकरแบบเปิดประตูอัตโนมัติ เขาลงจากรถ กวาดสายตาส่องโดยรอบ ก่อนเปิดประตูให้เอกภพ ร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อสูทสีดำตัดเย็บประณีตพอดิตัวก้าวลงมายืนเต็มความสูง ช่วงไหล่กว้างสง่า เอวสอบ ขายาว มือข้างซ้ายที่สวมนาฬิกาหน้าปัดเข็มสีกรมท่ายกขึ้นจัดเนกไทสีเลือดหมู ดวงตาดูตัน เลือดร้อนปรายมองבודี้การ์ดข้างตัวแวบหนึ่งก่อนจะเดินตรงเข้าไปในโรงแรม

ดาร์นต์ยกมือขึ้นแตะหน้าอกตรงที่มีไม้ค้ำไว้สายซ่อนอยู่เพื่อแจ้งทีม “จูปีเตอร์ถึงแล้ว”

พอพนักงานต้อนรับเห็นหน้าของเอกภพก็พาตรงไปที่ลิฟต์ เพียงไม่นานพวกเขาก็ขึ้นมาถึงชั้นหลักสิบสี่ บาร์เหล่านี้น่าคือนี่ปราศจากผู้คน พนักงานของบาร์เดินนำเอกภพไปที่ห้องส่วนตัว ดาร์นต์ยืนรออยู่ข้างนอก พร้อมבודี้การ์ดของคนอื่น

โต๊ะทรงกลมขนาดใหญ่ตั้งอยู่กลางห้อง ลูกค้านั่งต่างทยอยกันเข้าไปนั่งในที่นั่งจนครบ บริการหญิงมวยผมรวบตึงหน้าตาสะสวยสองคนคอยบริการเครื่องดื่ม เอกภพนั่งลงข้างชายอายุราวสี่สิบปี ทำทางส่งสัญญาณส่วนอีกฝั่งเป็นชายอายุห้าสิบปลาย มีพุงกลม หน้าตาเหมือนคนมีอะไรในใจตลอดเวลา

“ทุกคนดูสดใสเหมือนสี่เดือนก่อนตอนที่เราเจอกัน” รองรัฐมนตรีกระทรวงท่านหนึ่งกล่าวขึ้น การพบปะสังสรรค์นี้ถูกจัดขึ้นปีละสามครั้ง

“กว่าจะหวั่นรวมตัวกันได้เป็นเรื่องยากจริง ๆ” ชายอายุสี่สิบปีสัญญาณใส่สูทที่นั่งข้างเอกภพอ่อย

“ยากแค่ไหนก็ต้องมารับ” เอกภพสบตาทุกคนบนโต๊ะ มีอยู่สามคนจากทั้งหมดสิบคนที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขา

“แก่นี่มันปากหวานจริง ๆ” ชายลงพุงข้างเอกภพอ่อยขึ้นยิ้ม ๆ เขาเป็นผู้ปกครองเขตเจ็ด

“แม่ก็ชอบชมผมแบบนี้” เอกภพยิ้ม

ชายหน้าตาหล่อเหลาอายุใกล้เคียงเอกภพ ซึ่งเป็นผู้ปกครองเขตหนึ่งและกำลังลงเล่นการเมืองอยู่ตอนนี้ หยิบกล่องไม้ใบหนึ่งขึ้นมาวางบนโต๊ะ

“ผมได้ของดีมาครับ รสชาติเยี่ยมมาก” เขาเปิดกล่องนั้น ยาสูบราคาแพงหรือที่เรียกว่าชิการ์วางเรียงอยู่ในกล่องไม้อย่างสวยงาม

เสียงอุทานดังขึ้น “ตัวนี้ไม่ธรรมดา ต้องดื่มเหล้ากันแล้วละ!”

ใครคนหนึ่งบนโต๊ะหยิบสุราขึ้นเยี่ยมขึ้นมามากอีกเช่นกัน กลางโต๊ะปรากฏภาพจอโทรทัศน์ที่เป็นเมนูของชิการ์และสุราที่ทางบาร์แห่งนี้มีจำหน่ายเมนูหมุนไปรอบโต๊ะอย่างช้า ๆ พนักงานนำเหล้าไปรินใส่ในแก้วคริสตัลสวย ยกเสิร์ฟให้ทุกคน ส่วนคนที่ต้องการจะสูบชิการ์ พนักงานก็บริการจุดให้เสร็จสรรพ

การสูบชิการ์นั้นแตกต่างจากการสูบบุหรี่ มันเต็มไปด้วยเรื่องราวและศิลปะของรสชาติ

เอกภพเลือกมวนเล็กที่สุด ใช้เวลาดูดประมาณยี่สิบนาที พนักงานจุดชิการ์ให้อย่างคล่องแคล่ว ยื่นชิการ์ที่จุดแล้วให้เอกภพ เขาสูบควันเข้าไป

กักไว้ในโพรงปาก ลีเมอร์ชาติก่อนจะพ้นควันสีขาวพุ่งออกมา

“รสดี” เอกภพยืม

ควันของชิการ์ลอยพุ่งไปทั่วห้อง สีทองอำพันของสุรารสเลิศในแก้ว
คริสตัลสะท้อนแสงแวววาว

เจ้าของชิการ์โค้งตัวรับคำชม “ผมต้องหาของที่ดีที่สุดมาให้อยู่แล้ว
ครับ”

เอกภพกระตุกยืมเย็น สูดชิการ์ต่อ

“ตั้งแต่ผู้ปกครองเขตสองเปลี่ยนคนก็ไม่เคยเห็นแม้แต่เงา” ผู้ปกครอง
เขตสี่ซึ่งมีอายุมากที่สุดเอ่ยขึ้น

“แต่คำนิยามเขตสองก็ยังไม่เปลี่ยน” ผู้ปกครองเขตหกเอ่ยติดเสียง
กลั้วหัวเราะ ยกเหล้าขึ้นจิบเล็กน้อย “เขตที่ถูกลืมนะ”

ทุกคนยืมซ้ำ ชายภูมิฐานนั่งข้างเอกภพพูดขึ้น คนคนนี้เป็นรัฐมนตรี
กระทรวงหนึ่ง “ได้ข่าวว่าโรงงานที่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับเขตแปดจึงย้ายไปตั้งอยู่ใน
เขตสอง”

เอกภพหันมาสบตากับอีกฝ่าย “คุณชลิตปล่อยให้ลูกน้องอนุญาตให้
สร้างโรงงานนั้นในเขตผมได้ยังไงครับ”

ชลิตตบไหล่เอกภพ “เขาเพิ่งมาใหม่ ยังไม่มีความ อย่าถือสาเขาเลย
แต่ที่ตกลงว่านั่นคืออะไรรู้ไหม”

ทุกคนหันไปมองรัฐมนตรีเป็นตาเดียว

“โรงงานที่ตั้งอยู่ในเขตสองยังไม่ได้รับใบอนุญาตจากทางผมเลย
แต่อยู่ดี ๆ โรงงานก็สร้างเสร็จแล้ว ผมสงสัยจริงๆ ว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ใบอนุญาตโรงงานสำคัญมากไม่ใช่หรือครับ” ผู้ปกครองเขตห้าพูด
“สร้างทั้ง ๆ ที่ไม่มีใบอนุญาตก็ผิดกฎหมายแล้วนี่”

“ผมเข้าใจผิดมาตลอดนี้ว่ากฎหมายคือข้อคิดเห็นอย่างหนึ่งเท่านั้น...”
เอกภพพูดยืม ๆ

“ถ้ากฎหมายเป็นเพียงข้อคิดเห็น พวกเราก็คงไม่ต้องมานั่งเจอกัน
อย่างนี้หรอก” ผู้ปกครองเขตเจ็ดพูด “โรงงานนี้เป็นโรงงานผลิตสารเคมี
ไม่ใช่หรือ ถ้าไม่มีใบอนุญาตโรงงานอาจจะพวยพุ่งขึ้นในประเทศได้”

แต่ไม่มีทางขายออกนอกประเทศเด็ดขาด”

“โรงงานใหญ่ขนาดนั้นต้องส่งออกด้วยแน่นอน” ใครคนหนึ่งพูด

เอกภพพันคว้นขาวออกมา ใบหน้าของผู้ปกครองแต่ละเขตที่มาในวันนี้กับเจ้าหน้าที่จากภาครัฐสองคนสะท้อนอยู่บนดวงตาสีดำสนิท “เรื่องลอบยิงครั้งนั้นทำผมไว้ไม่ใช่หน่อย การที่ผู้ปกครองเขตสองให้ความช่วยเหลือเจ้าของโรงงานก็เท่ากับเป็นศัตรูกับผม”

“คนนี้นายอาจจะจัดการยาก” ผู้ปกครองเขตเจ็ดตบไหล่เอกภพ “เขาเป็นหลานชายของรัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม”

“เฮียหงส์ ผมไม่จัดการใครชั่ว ผมทวงหนี้อย่างเดียว ทั้งโตะก็รู้ดี เคยใช้บริการบ้านผมแล้วทั้งนั้น”

ทุกคนหัวเราะครืน บรรยากาศผ่อนคลายลงเล็กน้อย

“สมัยนี้โกงกันทุกวิถีทาง ลำบากจริง ๆ” ผู้ปกครองเขตเก้าพูด “ก็อย่างว่านะ บนโลกใบนี้เงินมันสำคัญ”

“ถ้าคุณไปอยู่บนโลก 2.0 เราจะให้ค่ากับสมองของคุณมากกว่า” ใครคนหนึ่งพูด

“ขอโทษที ผมเป็นเด็กเรียนไม่ดีนะ โลกนี้เหมาะกับผมแล้ว”

เอกภพฟังแล้วก็หัวเราะ คว้นขาวลอยพุ่งขึ้นไปในอากาศ...เหล่า ซิการ์ บทสนทนา สิ่งเหล่านี้ดำเนินไปเกือบสามชั่วโมง

กลิ่นซิการ์กับแอลกอฮอล์ลอยเอื่อยเจือยอยู่ในอากาศภายในรถยนต์พลังงานไฟฟ้า ดารันต์เหลือบมองเอกภพที่นั่งหลับตาอยู่ตรงเบาะหลัง

ไฟจากตึกสูงกลายเป็นขีดแสงหลากสีวิ่งเป็นเส้นยาวตรงหน้าต่างรถ

ดารันต์กวาดสายตาสำรวจรอบ ๆ อย่างระมัดระวังเช่นเคย

เอกภพลืมตาขึ้น “ผมอยากกินข้าวหน้าเป็ดย่างเยาวราช เป็นทางผ่านหรือเปล่า ถ้าผ่านก็แวะซื้อ ไม่ผ่านผมจะได้สั่งเดลิเวอรี่”

“ไม่ผ่านครับ” ดารันต์ตอบเสียงเรียบ

เอกภพกระตุกยิ้ม “งั้นก็ทำให้ผ่าน ผมจะซื้อ”

ดารันต์แตะไม้คัตตรงหน้าอก “จูปีเตอร์เปลี่ยนแผน ไปร้านเป็ดย่าง

เยาวราช”

“ใครชื่อจูปีเตอร์” เอกภพขมวดคิ้ว

“ชื่อเรียกของคุณ ที่ผมไว้สื่อสารกับทีม”

เอกภพหรีดตาลง นิ้วยาวเคาะลงบนที่วางพนักแขนตรงประตูรถ “คุณมองผมเป็นเทพซุส¹ในตำนานเทพเจ้ากรีกหรือ ผมไม่ได้เป็นคนเจ้าชู้นะ!”

ดาร์นต์กำลังสำรวจเส้นทางที่ใกล้และปลอดภัยที่สุดจึงไม่ได้ตอบอะไร

เอกภพถลึงตาใส่อีกฝ่าย “ไม่แฉะแล้ว จะกลับบ้าน”

ดาร์นต์ตะแคงศีรษะตรงหน้าออกอีกครั้ง “จูปีเตอร์เปลี่ยนแผน กลับบ้าน”

เอกภพกัดฟันกรอด “คุณไม่ตั้งชื่อบ้านผมเป็นระบบสุริยะไปเลยล่ะ!”

ดาร์นต์สบตากับเอกภพผ่านทางกระจกมองหลัง เขาไม่ได้ตะแคงศีรษะตรงหน้าออก “จูปีเตอร์เปลี่ยนแผน กลับระบบสุริยะ”

เอกภพเหยียดยิ้มหยันหันมองออกไปนอกหน้าต่าง รู้สึกเหมือนโดนกวนประสาทแต่ไม่สามารถตอบโต้ได้ ลึกพักเขาก็ถามคำถามหนึ่งอย่าง ยั่วเย้า “ฉันคุณตำรวจจะเป็นเมียคนไหนของผมล่ะ ไอโอ ยูโรปา แกนีมีด คัลลิสโต”

“คุณหมายถึงดวงจันทร์กาลิเลียน²หรือครับ” ดาร์นต์เลิกคิ้ว “แกนีมีด³แล้วกัน ซายา ซายา” ผู้เป็นที่รักของเทพซุส”

เอกภพแทบจะลงปอดดิ้นงอแงราวกับเด็กเจ็ดแปดขวบ...เขาอยากเห็นสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกของอีกฝ่าย แต่โหงกลายเป็นเขาเองทุกครั้งไป!

ในขณะที่เอกภพกำลังคิดหาประโยคมาต่อปากต่อคำ รถยนต์ก็เลี้ยวซ้ายตรงสี่แยกของตึกสูง ดาร์นต์เหลือบมองกระจกข้าง เขาขมวดคิ้ว พุดเสียงเคียด

“มีคนขับรถตามเรามา”

¹ จูปีเตอร์ของโรมันเปรียบได้กับ ซุส ของกรีก

² หรือดวงจันทร์ของกาลิเลโอ คือดวงจันทร์บริวารทั้งสี่ดวงของดาวพฤหัสบดี ซึ่งถูกค้นพบโดยกาลิเลโอในปี ค.ศ. 2153

³ ในตำนานเทพปกรณัม แกนีมีดเป็นลูกชายคนเล็กของทรอส กษัตริย์แห่งกรุงทรอย เขามีใบหน้างดงามมากจนทำให้เทพเจ้าซุสตกหลุมรัก เทพเจ้าซุสแปลงกายเป็นนกอินทรีตัวใหญ่บินลงมาโฉบตัวแกนีมีดพากลับไปที่เขาโอลิมปัส

ปีพุทธศักราช 2814

โลกไม่ได้มีอยู่เพียงใบเดียวอีกต่อไป

แต่การจะได้ย้ายไปอาศัยบนดาวโลก 2.0 นั้นต้องผ่านการคัดเลือกเสียก่อน

แม้โลกจะกลายเป็นที่อยู่อาศัยที่ไม่น่าอยู่

เพราะมีทั้งมลพิษ ไรศรระบาดที่ไร้ต้นสายปลายเหตุ

ภัยธรรมชาติ และสภาพอากาศแปรปรวนรุนแรง

แต่ “เอกภพ” ลูกชายเพียงคนเดียวของผู้มีอิทธิพลในกรุงเทพฯ เขตแปด

ยังคงเลือกที่จะอยู่บนโลกใบเดิมต่อไป

และเพราะเขามีอาชีพมาเพียงทวงหนี้ จึงก่อให้เกิดอันตรายรอบด้าน

แม้ของเขาเลยบังคับให้รับบอด้การดมอดิไ้จ้างกาย

“คารินต์” อดีตตำรวจระดับหวักะกัที่ควรอยู่บนโลก 2.0

จึงต้องมาเป็นบอด้การดมให้กับมาเพียงทวงหนี้อย่างเอกภพเขตแปด!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-4939-9

9 786161 849399

ทดลองอ่าน

Typo Design: maykopo

ราคาชุดละ 880 บาท